

Sosyalîstên Şoreşgerên Kurdistan

Sosyalîstê Xeleskarê Kurdistanî

Weşanên Sosyaliştên
Şoreşger
Bağlantı Adresi: WŞŞ
B.P 4 - 93801
EPINAY /SEINE
Cedex FRANCE

BÜLTEN

Sayı: 1

Ocak 2004

sosyalistensoresger@sosyalist-kurd.com

Devrimci Çizgide Israr Çabaları Sonuç verdi:

Sosyalîstên Şoreşgerên Kurdistan -

Sosyalîstê Xeleskarê Kurdistanî (Kürdistan Devrimci

Sosyalistleri) Kuruldu!..

“KUKM’ni toparlama ve yeniden örgütlenme Girişim Komitesi, geçtiğimiz günlerde yaptığı toplantıda hazırlanan KUKM’ni Toparlama ve Yeniden İnşa BİLDİRGESİ’ni ideolojik ve politik çerçeve olarak kabul etti, kendisini de Sosyaliştên Şoreşgerên Kurdistan - Sosyaliştê Xeleskarê Kurdistan (Kürdistan Devrimci Sosyaliistleri) adıyla örgütledi ve bundan sonraki faaliyetlerini bu ad altında sürdürme kararını aldı.”

Kuruluş Bildirisinden...

Weşanên Sosyaliştên Şoreşger

ÇIKARKEN...

Merhaba...

İlk sayımızla karşınızdayız... Bir çok eksiği ile birlikte...

Kuşkusuz bu noktaya gelmek kolay ve kendiliğinden olmadı. Sayısız kuşatmayı yarararak, akıl almaz olanaksızlık ve engelle boğuşarak bu noktaya geldik. Aşmamız gereken bir çok engel ve olanaksızlığın olduğunu biliyoruz. Bunu birlikte aşacağız, vereceğiniz destekle, daha doğru bir deyişle gerçekleştireceğiniz etkin katılımı olanaksızlıkları ve engelleri aşacak, daha güzel, daha az kusurlu, işlevli, gelişmelerin dili olmak kadar, gelişmelere müdahale edebilecek bir nitelik ve düzey yakalayacağımıza inanıyoruz...

Çok kapsamlı bir tasfiye sürecinin egemen olduğu, aynı zamanda tüm değerlerimize el konulduğu, temel dinamiklerimiz üzerinde ipotek konulmak istendiği bilinmektedir. Bundan dolayı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini toparlamak ve yeniden inşa etmenin ekmek su kadar bir ihtiyaç olduğu bilinen diğer bir olgudur. Bu bağlamda sürecin temel gerçeklerini açığa çıkaracak ve sürece müdahale edebilecek alternatif bir basın ve yayına ihtiyaç olduğu bilinmektedir.

Sosyalistê Xeleskarê Kurdistan - Sosyalistên Şoreşgerên Kurdistan, bu temel ihtiyaçların bir ürünü ve bu temel misyonu gerçekleştirme iddiasında ve kararındadır!

Sosyalistê Xeleskarê Kurdistan - Sosyalistên Şoreşgerên Kurdistan, bir Bülten olarak başlayacak ve ülkede giderek bir dergiye dönüştürme, süreç içinde gazete gibi diğer basın ve yayın organlarıyla kendisini çoğaltma amacındadır. Bunun kolay olmadığını biliyoruz, ancak devrimci yurtsever mücadelenin gelişmesine bağlı olarak bu değerlerin yaratılacağına da inanıyoruz. Bu, gerçekten her açıdan kendini aşmış ve devrimci tarzda yenilenmiş alternatif politik bir hareketin geliştirilmesine bağlıdır!

Aylık periyotlarla çıkacak **Bültenimiz**, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sesi olmaya, sorunlarını ortaya ve çözüm projelerini bütün boyutlarıyla tartışmaya çalışacaktır. İlkeli, ölçülü, düzeyli ve devrimci siyasal ahlakı geliştirme anlayışımıza hizmet edecek bir yayın politikası izleyecek ve bu noktada duyarlı ve özenli olacaktır.

Bültenimiz, bir, Hareketimizin, kolektif görüşlerine; **iki**, belirlenen yayın çizgisine uygun bireysel görüşlere ve tartışmalara yer verecektir. Bültenimizin, aynı zamanda mümkün olduğunca düzeyli ve düşünce üretimine hizmet edecek bir tartışma platformu olmasını istiyor ve diliyoruz. Kuşkusuz bu tartışmaların Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini Toparlama ve Yeniden İnşa çabalarına hizmet etmesini gözetmek durumundayız. Bu anlamda iki ucu açık ve hiç bir şey üretmeyen, omurgasız ve şekilsiz bir yayın organı olmayacağımız da kesindir!

Kuşkusuz bu ilk sayımız, öncelikle ilk olmaktan kaynaklı bir çok eksikliği bulunmaktadır. Tüm yetersizliklerine rağmen yayın alanında bir yerden başlamanın, bir adım atmanın önemli olduğunu da hemen vurgulamalıyız. Bundan sonraki sayılarımızın daha güçlü ve zengin biçim ve içerikte çıkması için çaba göstereceğimizi taahhüt etmek isteriz. Bu hedefimize ulaşabilmemiz için okuyucularımızın etkin ve çok yönlü desteğine ihtiyacımızın olduğunu bir kez daha tekrarlamak durumundayız.

Başaracağımıza inanıyoruz. Umutsuzluğa, karamsarlığa karşı umudun dili olacağımıza inanıyoruz. Teslimiyet ve tasfiyeciliğine karşı direnişin, reformizme karşı devrimciliğin, sağa ve düzene savruluşa karşı devrimci sosyalizmin sesi olacağımıza inanıyoruz. Devrimci romantizmi bu topraklarda yeniden yeşertmenin, bir yaşam tarzına dönüştürmenin gerekli olduğuna, bunun için kötülüklerin üzerine korkusuzca yürümenin zamanı olduğuna inanıyoruz. Devrimci cesaret, inanç ve bilinçle "Rüzgara karşı yürüme" iddiasındayız. Bültenimiz bu iddianın sesi ve dili olacaktır!

Yeni sayılarımızda buluşmak umuduyla!..

KAPAK

KÜRDİSTAN VE TÜRKİYE HALKLARINA! KÜRDİSTAN DEVRİMCİ YURTSEVERLERİ VE SOSYALİSTLERİNE!

“İmralı çizgisi, devrimci, ulusal kurtuluşçu bütün değerlerimizi, bilinç, ruh ve belleğimizi en son kırıntısına kadar tasfiye ediyor. Şu anda hakim olan çözüme, çürüme, dağılma, yozlaşma, moral çöküntü, kendine ve geleceğe inançsızlık ve umutsuzluktur.

Açıkça itiraf etmeliyiz ki, İmralı tasfiyeciliğinin bu kadar rahat ve engelsiz yol almasında, umutsuzluğun bu kadar derinleşmesinde en önemli nedenlerden biri, devrimci çizgide politik bir alternatifin geliştirilememiş olmasıdır. Teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğe itiraz eden, karşı çıkan, bir şeylerin yapılması gerektiğini belirten çok sayıda kişi ve çevre var. Ama bunlar dağınık, örgütsüz, güçsüz ve genel havanın etkisinde her gün biraz daha gerilemekte ve erimektedirler.

Dört bir koldan derinleşerek yol alan tasfiyecilik ve buna karşı çaresizleri oynayan “muhaliflerin” var olduğu bu tarihsel noktada ne yapmalı, nereden başlamalı? İşte devrimcilerin, yurtseverlerin ve sosyalistlerin karşı karşıya bulunduğu en temel ve acilen çözüm bekleyen soru budur!

Bu sorunun teorik yanıtı zor değildir. Ama asıl sorun, bu sorunun yanıtını pratik yaşamda bulmak ve gerçekleştirmektir. Kuşkusuz sıfırdan başlamıyoruz. Ardımızda zengin bir deneyim ve birikim var. Dayanılması ve üzerinde yürünmesi gereken devrimci bir çizgi var. Bu doğrultuda bugüne kadar yapılan bir çok şey, atılan bir çok adım var. Sorun, bu devrimci birikim ve mirasa dayanarak devrimci çizgide buluşan, bugüne ve yarına çözüm gücü olabilecek bir militan çekirdek yaratmaktır. Böyle bir öncü çekirdeğin temel görevi de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini toparlamak ve

yeniden inşa ederek yükseltmek, devrimci araçlarla donatmak olmalıdır.

Bu sorumluluğu duyan, bilinç ve kararlılıkta olan biz bir grup devrimci arkadaş, bir noktadan başlamak gerektiğine inanarak, güçlerimizi, olanaklarımızı ve çabalarımızı birleştirerek KUKM’ni toparlama ve yeniden örgütleme Girişim Komitesini kurmaya karar verdik.”
(Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini Toparlama ve Yeniden Örgütleme Girişim Komitesi -Taslak-)

*Yukarıdaki değerlendirmeyi KUKM’ni Toparlama ve Yeniden Örgütleme Girişim Komitesinin bir belgesinden aldık. Yaklaşık bir buçuk yıldan fazla bir süredir faaliyete geçen ve çalışmalarını yürüten bu girişim, gelinen noktada çalışmalarını daha üst bir düzeye çıkardı ve bundan böyle daha örgütlü ve etkili mücadele araçlarıyla mücadelesini geliştirme kararına ulaştı. Anılan Girişim, geçtiğimiz günlerde yaptığı toplantıda hazırlanan KUKM’ni Toparlama ve Yeniden İnşa BİLDİRGESİ’ni ideolojik ve politik çerçeve olarak kabul etti, kendisini de **Sosyalistên Şoreşgerên Kurdistan - Sosyalistê Xeleskarê Kurdistan (Kürdistan Devrimci Sosyalistleri)** adıyla örgütledi ve bundan sonraki faaliyetlerini bu ad altında sürdürme kararını aldı.*

Sosyaliste Xeleskare Kurdistani - Sosyalisten Şoreşgeren Kurdistan (Kürdistan Devrimci Sosyalistleri) halkımıza Ve Halklarımıza Kutlu Olsun!

Sosyalistên Şoreşgerên Kurdistan - Sosyalistê Xeleskarê Kurdistan (Kürdistan Devrimci Sosyalistleri), bütün Kürdistan devrimci yurtseverlerini, sosyalistlerini saflarında örgütlenme çağrısı yaparken, altına girdiği tarihsel sorumluluğun da bilincindedir!

Sosyalistên Şoreşgerên Kurdistan - Sosyalistê Xeleskarê Kurdistan (Kürdistan Devrimci Sosyalistleri)'ın amacı;

“Bağımsız, özgür, demokratik, birleşik-federal ve giderek sosyalist bir Kürdistan yaratmak; özgür bir halk geliştirmek; sömürü, baskı ve her türlü kölelik düzenini her açıdan aşan ve bütün yeteneklerini geliştiren özgür bir toplum ve insan gerçekliğine ulaşmak amacıyla” olan;

“Devrimci, yurtsever, sosyalist ve enternasyonalist” niteliklere sahip;

“Kürdistanlı işçi ve emekçilerin çıkarlarını savunan; ulusal, uluslararası, toplumsal-sınıfsal, cinsel, ekolojik sorunlara işçi sınıfının ve emekçilerin çıkarları perspektifi ile, yani devrimci sosyalizm anlayışıyla bakan; kendi devrimci mücadelesini dünya devrim sürecinin etkin bir parçası olarak gören, ulusal sınırlarını aşarak dünya emekçileri ve ezilen halklarıyla ve onların mücadeleleriyle birleşmeyi ilkesel bir yaklaşım olarak değerlendiren, emperyalist globalizme karşı emekçilerin ve ezilen halkların enternasyonalizmini savunan, ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesiyle dünya devrim sürecini kendi duruşunda ve mücadelesinde birleştiren devrimci enternasyonalist bir Parti”yi inşa etmek, bu amaçla program ve tüzük taslaklarını hazırlamak ve tartışmaya sunmak, partinin örgütsel, kadrosal, kitlesel ve mali alt yapısını oluşturmak için çok yönlü siyasal ve örgütsel faaliyetlerde bulunmaktır!

Sosyalistên Şoreşgerên Kurdistan - Sosyalistê Xeleskarê Kurdistan (Kürdistan Devrimci Sosyalistleri), “esas olarak Kuzey Kürdistan ve Türkiye’yi örgütlenme alanı olarak alır. Kürdistan’ın diğer parçalarındaki devrimci yurtsever parti ve gruplarla cephe birliğini esas alır. Ancak Kuzeydeki mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda diğer parçalarda siyasal faaliyetlerde bulunur. Ayrıca Diasporadaki Kürtler arasında da örgütsel ve siyasal çalışmalar yürütür”.

Sosyalistên Şoreşgerên Kurdistan - Sosyalistê Xeleskarê Kurdistan (Kürdistan Devrimci Sosyalistleri), “PKK yönetimini ve giderek her şeyini gasp eden Öcalan

sistemini, yönetim anlayışı ve pratiğini, kültürünü; onun İmralı’daki teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik biçimindeki soyutlanışını reddeder ve buna karşı tavır almayı, bütün sonuçlarıyla mücadele etmeyi devrimci ve yurtsever olmanın, kendi emeklerine ve değerlerine sahip çıkmanın zorunlu bir koşulu sayar.”

Sosyalistên Şoreşgerên Kurdistan - Sosyalistê Xeleskarê Kurdistan (Kürdistan Devrimci Sosyalistleri), “kendisini ‘Öcalan karşıtlığı’ ile tanımlayıp darlaştırma yaklaşımlarına karşı mücadeleyi de kaçınılmaz görür. Öcalan sistemine karşı tavır almayı, halkımızın devrimci direniş damarına sahip çıkma, bunu özgür, bağımsız ve sosyalist bir ülke yaratma perspektifi ve hedefinin bir parçası olarak algılar.”

Sosyalistên Şoreşgerên Kurdistan - Sosyalistê Xeleskarê Kurdistan (Kürdistan Devrimci Sosyalistleri), yukarda kısaca amacını ve temel özelliklerini özetlediğimiz partiyi kurmakla görevlidir. “Bu bağlamda partinin program ve tüzüğünü hazırlamak, örgütsel ve siyasal alt yapısını oluşturmak ve Kuruluş Kongresini toplamak, onun temel işlevini ve çalışmalarını ifade etmektedir. Toplanacak Kuruluş Kongresi ile işlevi tamamlanacak; görev, yetki ve sorumlulukları Kongreye ve oradan da Tüzük hükümlerine göre belirlenmiş parti organlarına geçer.”

Sosyalizmden kaçışın geçer akçe olarak rağbet gördüğü bu süreçte “Sosyalist” adını öne çıkarmak, sosyalizme kuvvetlice vurgu yapmak kimilerince çok “politik” ve “akılcı” görülmeyebilir!

Kuşkusuz önemli olan rüzgarın tersten estiği ve kimlikten kaçışın “akıllılık” olarak görüldüğü bir dönemde devrimci sosyalist ilkelere, kimlikte ısrar etmek, rüzgara karşı kararlı bir yürüyüşü sürdürmektir; bu, iddiada samimi ve ciddi olmanın kaçınılmaz gereğidir! Esen rüzgara yatmak, ondan bazı kırıntılar veya “büyük” yararlar ummak devrimcilerin, sosyalistlerin işi değildir. Onlar, her koşulda ve süreçte ne pahasına olursa olsun kimliklerinde ısrar eder ve bu uğurda her türlü bedeli ödemeye de hazırdırlar; bunu yaşam pratiklerinde de

kanıtlamışlardır. Dolayısıyla, KUKM'ni toparlama ve yeniden inşa ederek ayağa kaldırma iddiasıyla yola çıkan bizlerin sosyalist kimliğimizi vurgulu bir biçimde öne çıkarmamız, ayırım çizgilerimizi net olarak koymamız salt ilkesel bir tutum değil, aynı zamanda kimlikten kaçışa, esen rüzgara yatma eğilimine bir tavır, tersten esen rüzgara bir kafa tutuştur!

Aynı zamanda kendimizi diğer "sosyalizm" anlayışlarından ayırmak içinde "devrimci" sıfatını vurgulamayı bir zorunluluk gördük. Salt sosyalizm açısından değil, bununla birlikte politik program ve stratejide de devrimci olmak kaçınılmazdır. Kürdistan sorunu, bir devrim sorunudur. Reformlar ve kimi "anayasal" kırıntılarla çözülecek bir sorun değildir. Bu, yaşamın kendisi tarafından sayısız kez doğrulanmıştır. 30 yıllık mücadele pratiğinin döne döne kanıtladığı budur!

Sadece bunlar da değil. Son 30 yılın tarihsel pratiği kanıtlamıştır ki, Kürdistan sorunu, özünde bir emekçi sorunudur ve son iki yüzyıllık deneyimlerini özümsemiş ve kendini aşmış devrimci sosyalist perspektifle çözülebilir! Özellikle Kuzey Kürdistan'da sosyalizm dışındaki ideolojilerin KUKM'ne katabileceği pek bir şey yoktur. Son otuz yılda ne katabildiler? Ortaya çıkarılan değerlerin, yaratılan mevzilerin altında hataları ve sevaplarıyla sosyalizm adına yürütülen mücadelenin imzası yok mu?

Ancak kimlikte ısrar kadar, kendini aşmak ve devrimci tarzda yenilenmek de bir zorunluluk olmaktadır!

KUKM'ni Toparlama ve Yeniden İnşa Bildirgesi'nde de ifade edildiği gibi, "hem ulusal kurtuluşta, hem de sosyalizmde 'bir dönem' kapanmış ve 'yeni bir dönem' açılmıştır. Bu 'yeni' dönemin çizgisi ve yürüyüşü, gerçek anlamda yeni olmak, geçmişin birikimlerini kendine katan ve geçmişini devrimci anlamda aşan bir konuma sahip olmak durumundadır. (...)

Açık ki, ulusal kurutuluş sorunu bütün şiddetiyle ve yakıcılığı ile önümüzde durmaktadır.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin toparlanması ve yeniden inşa edilmesi günün en acil ve ertelenmez görevidir!

Peki, bu acil görevi kim başaracak, hangi çizgi, hangi sınıf?

Kim?

Sağı, neo liberalizmi, globalizmi yeniden keşfedip "Amerikan kurtarıcılığını" bir siyaset tarzı olarak gören ve taşımaya çalışanlar mı?

Kürt egemen ve orta sınıfları mı, onların geleneksel siyaset tarzları mı?

"Dünün kalıntıları" mı?

Çözümü bu düzende arayanlar mı, düzenle uzlaşmayı temel siyaset çizgisi haline getirmek isteyenler mi?

Açık ki, yaşam tarafından sayısız kez doğrulandığı gibi bunların hiç biri!

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini toparlayacak, değerlerini ve birikimlerini derleyecek ve yeniden inşayı devrimci tarzda üretecek çizgi, devrimci emekçi çizgidir. Kuşkusuz devrimci emekçi çizginin de her açıdan kendisini yeniden üretmesi, aşması, ulusal kuruluşçuluk ve sosyalizm deneyimlerindeki tüm gerilikleri ve olumsuzlukları çözümlenip aşması, bu konuda sabırlı, ilkel ve tutarlı bir yeniden üretim gerçekleştirilmesi gerekir. Yoksa eskinin tekrarı onu "Dünün kalıntıları" kategorisinde kalmaya mahkum edecektir!

Sağa savrulma kadar, "Dünün kalıntısı" halinde kalmak da günün en büyük tehlikesidir!"

Bu anlayışta ve iddiada olan **Sosyalistên Şoreşgerên Kurdistan - Sosyalistê Xeleskarê Kurdistan (Kürdistan Devrimci Sosyalistleri)**, devrimci bir iddia, devrimci bir soluk, çizgide ve kimlikte ısrar, rüzgara karşı yürüme cesareti; aynı zamanda, kendini aşarak devrim ve sosyalizm yolunda kararlıca yürümenin adıdır!

Sosyalistên Şoreşgerên Kurdistan - Sosyalistê Xeleskarê Kurdistan (Kürdistan Devrimci Sosyalistleri), ülkemizde, Türkiye'de, Ortadoğu ve dünyada yaşanan sorunları ve çelişkileri salt teorik olarak koyma ve çözümlenme değil, aynı zamanda çözüm perspektiflerini ve politikalarını günlük politikaya dayatma kararındadır. Günlük yaşam ve politikada var olabildiği sürece başarılı olabilir, temel hedeflerine yaklaşabilir...

Sosyalistên Şoreşgerên Kurdistan - Sosyalistê Xeleskarê Kurdistan (Kürdistan Devrimci Sosyalistleri), “eskiden” farklı olarak, yeni bir siyaset anlayışını, ahlakını ve kültürünü geliştirme kararındadır. “Amaca varmak için her yolu mubah gören”, “devrim çıkarları” adına hiç bir sınır, ölçü ve ilke tanımayan siyaset tarzlarını reddeder...

Sosyalistên Şoreşgerên Kurdistan - Sosyalistê Xeleskarê Kurdistan (Kürdistan Devrimci Sosyalistleri), geliştirmeye çalıştığı örgütlenme anlayışı ile “merkez-demokrasi”, “otorite-özgürlük” ve “örgüt-birey” ilişkisine demokratik bir içerik ve biçim kazandırmaya ve bu alanda bugüne dek gelen örgütsel pratikleri aşma iddiasını ve iradesini ortaya koyar.

Sosyalistên Şoreşgerên Kurdistan - Sosyalistê Xeleskarê Kurdistan (Kürdistan Devrimci Sosyalistleri), Kürdistan ve Türkiye devrimleri arasındaki ilişkiler sorununa da yeni perspektifler getirme, bir tartışma sürecini başlatma çabası içindedir.

Sosyalistên Şoreşgerên Kurdistan - Sosyalistê Xeleskarê Kurdistan (Kürdistan Devrimci Sosyalistleri), günümüzün en önemli sorunlarından biri olan kadın sorununa devrimci bir yaklaşım getirmekte, Öcalan sisteminin bu konudaki tahribatlarına parmak basmakta ve bu alanda çözüm ve mücadele perspektifleri önermektedir!

Kısaca sözünü ettiğimiz konuların daha geniş açılımı KUKM’ni Toparlama ve Yeniden İnşa BİLDİRGESİ’nde vardır.

Sözümüzü, anılan bu Bildirgenin Sonuç ve Çağrı” bölümünden yapacağımız aktarmayla tamamlamak istiyoruz:

“İmralı tasfiyeciliği ve onun sonuçları önümüze örgütlenme, devrimci bir seçenek oluşturma ve günlük mücadeleye etkin bir biçimde müdahale etme zorunluluğunu koyuyor. Kuşkusuz salt bundan değil, genişçe açıkladığımız gibi sömürge Kürdistan sorunu olduğu gibi duruyor ve ulusal kurtuluş mücadelesini zorunlu kılıyor.

Bu, bir görev ve sorumluluk!

Görev, tasfiye sürecine alınan KUKM’ni toparlamak ve yeniden inşa etmektir.

Kendisini devrimci yurtsever, sosyalist olarak tanımlayan herkesin, her çevrenin

omuzlaması gereken tarihsel bir görev ve sorumluluktur. Hiçbir kişisel kayıp ve kazanç endişesi içinde olmadan bu tarihsel yükü omuzlamak durumundayız...

İmralı teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğinin üzerinden dört yılı aşkın bir süre geçti. Bu süre içinde halkımız devlet politikalarının yedeğine sokuldu, bilinci, belleği ve ufku katledilmeye çalışıldı. Bu konuda epey bir yol aldıklarını da peşinen kabul etmek durumundayız. Ağır bedeller pahasına kazanılan değerleri ve geleceği ipotek altına alınmış bulunuyor.

Peki tasfiyeciliğin bu kadar yol almasında ve derinleşmesinde kendisini tasfiyeciliğin karşısında tanımlayan kişi ve çevrelerin bir sorumluluğu yok mu? Buna “hayır” yanıtını veren bir kişinin çıkacağını sanmıyoruz. Bunun anlattığı şudur:

Öyleyse hareket geçme zamanıdır, hatta çok geç bile kalındı...

Başarı mümkündür!

Yeter ki devrimci cesaret, coşku ve ruhla bu tarihsel yükü omuzlayalım, omuz omuza verip geleceğe yürüyelim!...

Bu dava bizim, bu ülke bizim, bu değerler ve gelecek bizim...

Bugünümüzü ve geleceğimizi birlikte omuzlayalım!..

Hep birlikte...”

Kahrolsun Sömürgecilik ve Emperyalizm!

Kahrolsun Teslimiyet, İhanet ve Tasfiyecilik!

Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini Toparlama ve Yeniden İnşa Mücadelemiz!

5 Ocak 2004

**Sosyalistên Şoreşgerên
Kurdistan - Sosyalistê Xeleskarê
Kurdistan**

AYIN KONUSU

KUKM'ni Toparlama ve Yeniden İnşa BİLDİRGESİ'nden...

ÖRGÜTLENME ANLAYIŞIMIZIN ESASLARI

Nasıl Bir Örgüt? Geçmiş Örgütlenme Anlayışı ve Pratiklerinden Farklılığı, Öncülük, Merkezîyetçilik, Demokrasi, Otorite, Özgürlük, Birey, Haklar, Sorumluluklar

Kürdistan gibi sömürge bir ülkede, düşmanları çok ve zalim, tepeden tırnağa kadar örgütlü ve silahlı olan devletlerarası sömürge bir ülkede en genel anlamda örgütlenme vazgeçilmez bir ihtiyaçtır. Halkımızın her düzeyde ve çok yönlü örgütlenmeleri yaratılmadan politik bir güç haline gelmek, en sıradan ulusal demokratik, özgürlük ve bağımsızlık sorunlarına çözüm getirmek mümkün değildir.

Güç olmak, politik bir etki ve çözüm gücü olabilmek örgütlenmekten geçer!

Örgütlenme, ulusal kurtuluş, bağımsızlık ve özgürlük sorunlarının çözümünde anahtar kavram ve olgudur! Örgütlenmeden, bırakalım en temel iktidar sorununu çözmek, en sıradan ihtiyacı karşılamak bile mümkün değildir.

Kürdistan sorunu, özünde bir iktidar sorunudur!

Dolayısıyla politik bir sorundur!

Politikanın dili ise güçtür!

Güç ise ancak halkın çok yönlü örgütlenmesinin yaratılmasından geçer. Bunun dışında güç ve iktidar iddiasında bulunmak, politika sahnesinde söz ve etki sahibi olmak, her hangi bir çözüm gücü olmak mümkün değildir!

Bir kabus gibi halkımızın temel değerleri ve geleceği üzerine çöken İmralı teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğini aşmanın yolu, yine ideolojik ve politik çizgisiyle,

program ve stratejisiyle çözüm gücü haline gelebilen devrimci bir örgütlenmeden geçer!

Örgütlenme ihtiyacının vazgeçilmez gereği konusu çok yakıcı ve açık, o nedenle bu noktayı genişçe açmak ve açıklayıcı kanıtlar ileri sürmek yerine, “nasıl bir örgütlenme” sorusu üzerinde durmanın ve bu noktada geçmiş deneyimleri ve pratikleri aşan teorik ve pratik açıklamalar getirmenin daha önemli ve can alıcı olduğunu vurgulamak durumundayız.

Örgütlenme derken halkımızın çok yönlü politik, kültürel ve toplumsal kurumlaşmasını, emekçi sınıfların sendikal, toplumsal ve siyasal, çeşitli ulusal, dinsel, cinsel, kültürel grupların özgün ve genel örgütlenmelerini anlıyoruz.

Bunlarla birlikte ulusal kurtuluş gibi ağır bir davayı taşıyabilecek bir politik

Bugüne kadar örgüt ve örgütlenme adına ortaya çıkan deneyim ve pratikler, adına hareket ettikleri halk ve sınıftan, üyelerinden, amaç ve ideallerinden uzaklaştılar, yabancılaştılar; giderek en geri ve kaba iktidar ilişkilerinin üretildiği aygıtlara dönüştüler.

örgütlenme, bir parti ihtiyacına vurgu yapmak istiyoruz. KUKM'nin öncü bir örgüte, her açıdan geçmişini aşan bir

partie ihtiyacı var. Cephe ve diğer örgütlenmeler de birer ihtiyaçtır, ama bunların Kürdistan devrimi gibi ağır bir yükün öncü sorumluluğunu kaldırmaları mümkün değildir.

Örgütlenme konusunda en temel, en yaşamsal konu, “nasıl bir örgüt” sorusudur? Örgütlenme anlayışının geçmiş

deneyimlerden farklılığı nedir, ne olmalıdır? Hem işleyen, işlevsel, önüne koyduğu hedefleri gerçekleştirme yeteneğine sahip bir örgüt anlayışı olmalı, hem de bununla uyumlu ve bununla bir sentez oluşturacak birey, haklar, özgürlük ve demokrasi sorunlarını teorik ve pratik olarak güvence altına alan, bunu hukuksal bir zemine oturtan bir örgüt anlayışı ve pratiği geliştirmelidir.

Bugüne kadar örgüt ve örgütlenme adına ortaya çıkan deneyim ve pratikler, adına hareket ettikleri halk ve sınıftan, üyelerinden, amaç ve ideallerinden uzaklaştılar, yabancılaştılar; giderek en geri ve kaba iktidar ilişkilerinin üretildiği aygıtlara dönüştüler. Bu durum teorileştirildi, “örgüt fetişizmi” ile dokunulmaz, tartışılmaz hale getirildi. Dahası bu olumsuz pratikler bir kültüre dönüştürüldü ve neredeyse dinsel bir tabu haline getirildi.

Örgütlenme alanında amaç ile araç süreç içinde yer değiştirdi, amaç, aracın etkili bir gerekçesi ve meşrulaştırma, tabulaştırma aracına dönüştürüldü. Örgüt, en geri, kaba ve ilkel iktidar ilişkilerinin üretildiği bir aygıt dönüştürüldükten sonra, artık orada, temel amaçlardan da eser kalmaz. Tersine dönüşün, yabancılaşmanın, amaçtan kopuşun ve kimlik değiştirmenin kendini en çok somutlaştırdığı ve dışa vurduğu alan, örgütlenme alanıdır. Amaçta, kimlikte, çizgide ve önerilen toplumsal projede samimi ve tutarlı olup olmamanın temel ölçütü, geliştirilen örgütsel model ve onun işleyiş tarzının kendisidir. Bu nedenle “nasıl bir örgüt” sorusu çok önemli, geçmiş olumsuz ve olumsuzluğu sayısız acı deneyimle kanıtlanmış örgüt teori, anlayış ve pratiklerini aşip aşmanın denektaşı da yine örgütlenme alanıdır. Sosyalizm iddiası, demokrasi ve özgürlük anlayışının açığa çıktığı, somutlaştığı, kanıtlandığı ve sınındığı alan yine örgütlenme alanıdır! Başka bir anlatımla, “nasıl bir örgüt” sorusunun yanıtı, “nasıl bir sosyalizm”, “nasıl bir özgürlük”, “nasıl bir demokrasi” sorularının yanıtlarının da özünü verir.

Dolayısıyla örgütlenme konusunu çok önemsiyor ve bu noktada geçmiş deneyimlerimize ve bu alanda geliştirilen teori ve pratiklere eleştirel yaklaşmayı, geçmiş ve egemen olanı aşmayı,

ideallerimizin ve önerdiğimiz toplum projesinin somutlaştığı yeni bir örgüt anlayışı ve tarzını geliştirmeyi kimlik ve çıkış gerekçelerimizde samimi ve tutarlı olmanın vazgeçilmez bir gereği sayıyoruz. Bildirgemizin bu bölümünde ideolojik ve politik çizgimizin bu somutlaşma alanı üzerinde durmaya ve tartışmaya çalışacağız.

I. Öncülük İhtiyacı, Parti İhtiyacı

Geçmiş örgüt anlayış ve pratiklerinin eleştirisine geçmeden önce liberalizme sapan, bir bakıma örgütsüzlüğü dayatan anlayışların temel ideolojik saldırılarına kısa bir yanıt getirmek istiyoruz. Her renkten tasfiyeci, mevcut durumlarını ve örgütsel tasfiyeciliklerini meşrulaştırmak için genellikle “Leninist Parti modeli”ne saldırmaktadırlar. Örgütsel yapı, işleyiş, mekanizmalar konusunda Lenin ve Bolşevik Partisinin belli bir anlayışı ve uzun mücadele yıllarına dayanan bir pratik deneyimleri var. Ancak buradan yola çıkarak belli kalıplara oturmuş ve teorileşmiş bir parti modelinden söz etmek mümkün değildir.

Leninist Parti Teorisi derken ne anlatılmak isteniyor? Hangi dönem açıklamaları ve pratiği? Ne yapmalı, Bir Adım Geri Bir Adım İleri kitaplarında dile getirdikleri mi? Ya da 1920’lerin başına kadar kendi içinde farklılıkları barındıran, bu farklılıkların kıran kırana mücadele ettiği, ama buna rağmen birlikte aynı örgütsel çatı altında kalmaya devam ettikleri parti pratiği mi, yoksa 1920’lerden sonra monolitik, bütün farklılıkların bastırıldığı, bütün yetkiler ve iktidarın merkezde, politbüroda, dahası Genel Sekreterde toplandığı ve bu durumun tapınmacı bir külte dönüştürüldüğü SSCBKP gerçekliği mi?

Bu soruların yanıtı bu çalışmanın kapsamı dışındadır. Şunu anlatmaya çalışıyoruz: Öyle teorik olarak son şeklini almış, bütün ülkeler için geçerli evrensel ölçekli bir Leninist Parti modeli ve teorisi yoktur! Elbette belli ihtiyaçlardan kaynaklanan belli ilkeler, belli anlayışlar vardır. Ancak bunları son şeklini almış, değişmez ve mutlak doğrular olarak algılamak doğru değildir. Ancak 1920’lerden

sonra kurumlaşan bir parti modeli var ve bu, hemen hemen bütün işçi ve komünist partilerin de değişmez tek örneği, esin kaynağı, hatta neredeyse bire bir tekrar edilen biçimi olmuştur. Ne var ki bu gerçekleşen ve teorileştirilen parti modelini Lenin'e mal etmek, Onun adına teorileştirmek, her şeyden önce Lenin'e büyük bir haksızlıktır.

Evet, Lenin öncülük ihtiyacına, bunun örgütlü mekanizmalarına vurgu yapmıştır. "Dışardan bilinç" ile sınıf mücadeleleri arasındaki ilişkiden söz etmiştir. Komünistlerin, Bolşeviklerin "Demir disiplini"nden söz etmiştir. Aynı şekilde devrimcilerin kendi arasındaki güvene dayalı ilişkilerin önemine, bunun en büyük denetim ögesi olduğuna değinmiştir. Yine gizli ve yasadışı örgütlenmenin zorluklarından ve bundan kaynaklanan koşullarından söz etmiştir. Bir de yaşanan ve her dönemde farklı biçimler kazanan bir parti pratiği var. Örneğin RSDİP, II. Kongresini toplandığında sayısız gruptan ve eğilimden oluşuyordu. Aynı Kongrede Iskra grubu kendi içinde Bolşevikleri ve Menşevikler olarak ikiye bölündü. 1912'ye kadar da bu farklılıklar ve gruplar varlıklarını aynı çatı altında sürdürdüler. Başka bir örnek, Merkez Komitede yer alan Kamanev Ekim Devrimi öncesinde bir gazetede Ayaklanmanın gününü deşifre etmesine rağmen parti içinde aynı konumunu sürdürebildi. Ama daha sonra en sıradan bir farklılık bile idamla, sürgün ve çeşitli hapis cezalarıyla susturuldu... Bütün bu farklı durumlar ve olguları hangi parti modeli ile açıklamak gerekir?

Sınıf mücadelesinde, politikada bugün de bir öncülük ihtiyacı vardır. Bu, hem egemenler için, hem de ezilenler için. Ama burada önemli olan bu öncülüğün nasıl örgütlendiği, tek elde merkezleştirilerek mutlak iktidar tekelinin bir aracına dönüştürülüp dönüştürülmediğidir. Yaşanan sosyalist pratiklerde öncülük kavramı, iktidar tekelinin kurmada, farklılıkları bastırmada, partinin tabulaştırılmasında, yani aracın amaç

yerine konulmasında meşrulaştırıcı bir işlev gördü. Bir doğru, yanlış kurban edildi. Burada suç "doğru" olanda değil, bunun yanlışın hizmetine sunulmasındadır.

Egemenlerin de öncülük kurumuna ihtiyacı var ve bunu esas olarak hükümetleri, meclisleri, "derin devletleri", partileri, düşünce üretme merkezleri ve daha bir dizi kurumu ile gerçekleştirmektedirler. Bunların niteliklerinin ne olduğundan, demokratik olup olmadıklarından söz etmiyoruz, varlıklarının altını çizmeye çalışıyoruz.

Reel sosyalist parti deneyimlerinde "öncülük", anti-demokratizmin teorik gerekçesi yapıldı. Ancak bundan çıkarılacak sonuç, öncülük ihtiyacını reddetmek değil,

*Örgüt, bir ihtiyaçtır, hem de sıradan bir ihtiyaç değil, çok önemli bir ihtiyaçtır.
Örgüt, amacı gerçekleştirmek için kullanılacak temel bir araçtır.*

öncülüğün mutlaka demokratik niteliklerde olması gerektiği dersi olmalıdır.

Zaten, partileşme, parti, öncülük ihtiyacının somut gerçekleştirme eyleminden başka bir şey değildir.

Örgüt, bir ihtiyaçtır, hem de sıradan bir ihtiyaç değil, çok önemli bir ihtiyaçtır.

Örgüt, amacı gerçekleştirmek için kullanılacak temel bir araçtır.

Araç önemlidir, amaca ulaşmada mutlaka gereklidir. Ama bütün bu önemine rağmen araç, amacın yerini tutamaz, araç amaçla özdeşleştirilemez.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından en geniş anlamda örgüt vazgeçilmez bir ihtiyaçtır.

Her şeyden önce öncü bir örgüte ihtiyacımız var. Öncülük, yönetmek, kitleleri karar ve siyaset üretme süreçleri ve mekanizmalarının dışına itmek değildir. Öncülük yol göstermektir, yeni fikirler üretmek, bunların tartışılmasına yönlendirmek, kitlelere kendi adına düşünce üretme ve siyaset yapma konusunda düşünsel, moral ve örgütsel olarak destek sunmaktır. Öncülük, kitleler üzerinde, parti

içinde dar bir iktidar tekeli kurmak ve bunu “öncülük teorisi” adına meşrulaştırmak değildir.

Öncülük, salt fikri planda kalacak bir çaba değil, örgütsel, siyasal planda sergilenmesi gereken yönlendirici, ön açıcı bir duruştur. Öncülüğten anladığımız budur ve bunun somutlaşma biçimi, niteliği ile mekanizmaları onun ne kadar demokratik olup olmadığını da belirler.

II.

Örgüt Fetişizmi ya da “Genel Çıkarlar Teorisi”

Geçmiş örgüt anlayış ve pratik işleyişlerinde sayısız hata ve olumsuzluk var. Öncelikle bunları kavrayıp aşmamız gerekir. Bir çok kavram, terim iki ucu açık ve her türlü yoruma açık bırakıldı. Bundan dolayı genel ve belirsiz, her türlü yoruma açık kavram ve değerlendirmeler, her türlü anti-demokratizmin gerekçesi yapıldı. Örneğin “Genel çıkarlar”, “devrimci çıkarlar” gerekçesiyle örgüt fetişizminin, mutlak ve despotik merkezîyetçiliğin meşrulaştırılması ve kurumlaştırılması gibi... Bu sınırsızlığın bir sonucu olarak oluşturulan “Kutsal parti”nin “Kutsal devlet”ten bir farkı kalmıyordu. Aslında bu iki kavram, aynı anlayışın iki tür ifadesinden başka bir şey değildi... Bu iki kavram da özgür tartışmayı, farklılıkların kendisini ifade etmesini bastıran temel ideolojik tezler oluyordu!

“Devrimin çıkarları” nedir, nerede başlıyor, nerede bitiyordu, sınırları, anlamı ve net, kesin tanımı nedir? Daha da önemlisi bunu belirleyecek, bunun kararını verecek kim, kimler? Neye göre, hangi kurallar, ölçüler ve ilkelere göre; nasıl?

Bir davranışın “Devrimin çıkarlarına” uygunluğunu kim denetleyecek, nasıl ve neye göre? Bunu yapan kişi, komite veya kurum yanlıgsız, kusursuz mu, nasıl kusursuz olabilir?

Soruları uzatmak mümkün, ama bu kadarı bile ortada var olan keyfiliği ve keyfiliğe açıklığı anlatmakta ve anlamamızda yeterli bir olanak sunmaktadır. Bu keyfilik, rasgele söylenen “ajan”, “hain”, “objektif ajan” ve daha bir dizi suçlamayı meşrulaştırmakta ve sınırsızlaştırılmaktaydı.

İşin daha kötüsü, bu keyfiliğin belli bir anlayışa oturtulması, bilinçlerde ve bilinç altlarında yer etmesiydi.

Keyfilik, ölçsüzlük, kuralsızlık zorbalığı da koşulluyor ve onu tamamlıyordu. Böylece tam anlamıyla bir hukuksuzluk tablosu ortaya çıkıyordu. Herkesin ve her davranışın sınırları ve içeriği net olarak çizilmiş ölçülere vurulması, değerlendirilmesi, yargılanması ve sonuçlandırılması belli bir hukuku anlatıyordu. Oysa bu yoktu. Tersine ortada belirsiz, sınırları sonsuza kadar açık olabilen genel kavramlar, değerlendirmeler, önyargılar ve ön kabuller vardı. Bunları da her yönetici kadro ve lider kendisine göre yorumluyordu...

Öte yanda örgüt, merkez, otorite ve görevi kutsallaştırılan kavram ve kurumlar bu genel hukuksuzluğu tamamlıyor ve keyfi iktidarların teorik ve politik zeminini temellendiriyor ve güçlendiriyordu.

Bunun teorisi de bol bol yapılmıştır. Örneğin “Demokratik merkezîyetçilik” denilmiş, ama sadece merkezîyetçilik tanımlanmış, demokratik boyut ise belirsiz sözlerle, pek fazla pratik bir değer ifade etmeyen ifadelerle geçiştirilmiştir. Demokratik merkezîyetçilik, “üye örgüte, alt organlar üst organlara, azınlık çoğunluğa, parça bütüne, bütün üyeler ve örgütler Merkez Komiteye bağlıdır” biçimde tanımlanmaktadır. Dikkat edilirse bu esasların tümü merkezîyetçiliği anlatmaktadır.

Tamam, merkez olmalı, düşüncelerin bir karara ve eyleme dönüştürülmesi ve bunların aynı zamanda ve hedeflere yönlendirmesi gerekir, yoksa somut bir sonuç ve başarı elde etmek mümkün değildir. Yani merkez ve merkezi eylem ve işleyiş gereklidir. Peki bunun niteliği nasıl olmalı? Bürokratik-despotik mi? Demokratik mi? Yani kararların oluşum süreci, üyelerin bundaki etkin ve tam katılımı, söz ve karar sürecindeki hakları ne olacak, nasıl olacak? Nasıl bir merkezi yön sorusunun yanıtı, geçmiş deneyimlere, örgüt anlayış ve kültürlerine bakıldığında rahatlıkla bürokratik ve despotik yanıtı verilebilir. Bu, bir bakıma iktidar olma olanağı ve zeminidir

de! Bu gelenekte sayısız bürokrat ve despotik sistemin türemesi boşuna değildir. Bir yandan devrime ve onun temel değerlerine inanan on binler, yüz binler ve milyonlar, bir yanda da bu örgüt ve siyaset kültürünün verdiği iktidar zemini ve olanakları, sınıflar gerçeğinin egemen olduğu bir dönemde böyle bir ikilemde despotların çıkmaması mucize olurdu! Mucizenin çıkmadığı da biliniyor.

O halde öncelikle bu zemini, despotlar ve despot sistemleri üreten örgüt anlayışı ve kültürünü aşmak gerekiyor. Yaşanan deneyimler, pratikler ve oluşan kültürden çıkarılan dersler bundan sonra neyin yapılmaması ve tekrarlanmaması gerektiğini çok net gösteriyor. Yeni bir tekrar salt komedi değil, daha da kötüsü trajik-komik olacaktır!

Örgüt, örgütsel yaşam, siyaset zemini ve siyasal ilişkiler alanı, en genel ifadeyle kurmak istediğimiz toplum projesinin somutlaştığı veya gerçekleştiği alanlardır. Bu alanlar, aynı zamanda kimliğimizin ne olup olmadığının açığa çıktığı, denendiği ve doğrulandığı alanlardır.

Öncelikle vurgulamalıyız ki, bizim sosyalizm anlayışımız ve pratiğimiz, bugüne dek geliştirilen toplum biçimlerinin, siyasal sistemlerin çok ilerisinde, hatta onların çok çok ötesinde, onları her açıdan aşan bir nitelikte ve düzeyde olmak durumundadır. Eğer bizim örgüt ve yaşam projemiz, demokrasi, özgürlük, adalet, haklar, eşitlik vb. konularda en genel anlamda burjuva demokrasiden çok daha geri olursa, o zaman biz neyin mücadelesini veriyoruz?

Biz, bir çırpıda bir insanı yargılamadan, elimizde bir kanıt olmadan en ağır terimlerle suçluyorsak, bu noktada en geri ve ilkel topluluklardan, onların hukuk ve adalet anlayışından daha geri bir pratik sergiliyorsak, kendimize taktığımız sıfat ne olursa olsun bunun bir anlamı olabilir mi?

Bunun gibi sayısız örnek gösterilebilir. Kimimiz bunları yaptı, çoğumuz bunları sesli veya sessiz onayladı. Devrim adına, “yüce parti adına”, “devrim çıkarları” adına... Gerçekten dönüp geriye bakalım, elimizi insani ve devrimci vicdanımıza koyalım,

bunu hiçbir teori limanına sığınmadan yapalım: Yaptıklarımızın devrimle, sosyalizmle, sosyalizm idealleriyle herhangi bir ilişkisi var mıydı?

Kısacası, “Genel çıkarlar”, “devrimci çıkarlar” gerekçesiyle örgüt fetişizmi yaratıldı. Örgüt, merkez, otorite ve görevi kutsallaştırılan kavram ve kurumlar oldu. Bunun teorisi de bol bol yapıldı. Bu noktada aracın amaç haline getirilmesi de söz konusu oldu. Dolayısıyla bu “yüceltme”, tabulaştırma olgusu, yeni türden bağımlılıkları üreten, özgürlüğü ve bireysel inisiyatifi sakatlayan, kendine güvenme, haklarına sahip çıkma, kişilikli duruş gücünü ve cesaretini ortadan kaldıran bir zemine ve araca dönüştü. “Örgütsel liberalizm,” anarşizm ve diğer anlayışlara dönük yapılan eleştirel değerlendirmeler, örgüt fetişizminin teorik ve politik gıdası oldu, yapıldı.

Daha fazla ayrıntıya girmek yerine, bir kez daha vurgulayalım: Bizim demokrasi, özgürlük, eşitlik, adalet, haklar anlayışımız en sıradan burjuva demokrasiden daha geri olamaz. Tersine onun da kazanımlarını içeren ve aşan daha ileri ve üst düzeyde bir demokrasi, özgürlük, eşitlik, adalet, haklar anlayışımız ve duruşumuz olmak zorundadır. Keyfilik, zorbalık, ölçsüzlük, sınırsızlık, kuralsızlık devrim ve sosyalizm adına üretilecekse, yani bu alanda eski olduğu gibi tekrarlanacaksa, ne kendimizi, ne de halklarımızı kandıralım!

Örgüt, örgütsel yaşam, siyaset zemini ve siyasal ilişkiler alanı, en genel ifadeyle kurmak istediğimiz toplum projesinin somutlaştığı veya gerçekleştiği alanlardır. Bu alanlar, aynı zamanda kimliğimizin ne olup olmadığının açığa çıktığı, denendiği ve doğrulandığı alanlardır.

Kendimize bir dizi sıfat takacak ve bunlar için sayısız özveride bulunacağız, ama kendimizi gerçekleştirdiğimiz örgüt ve siyaset zeminlerinde en sıradan burjuva ölçülerine göre bile demokrat olmayacağız, iç ilişkilerimizde özgür ifadeden ve davranıştan korkacak ve bunu bastıracağız,

söz ve savunma hakkı, yargılanma hakkı tanımadan “yargısız infazdan” çekilmeyeceğiz! Bunun sosyalizmle ne ilgisi var? Bu, sosyalizmle alay etmek, ona hakaret etmek değilse nedir?

Bu tür yaklaşımların teorisi de yapılıır: Zor koşullardan geçiyoruz, tam bir kuşatma altındayız, devrimin ve partinin çıkarları böyle davranmayı dayatıyor, her şey devrim ve sosyalizm için! Devrimden sonra, sosyalizmde her şey yoluna girer!

Devrim olur, “sosyalizm” kurulmaya başlar. Bu kez aynı nakarat biraz değiştirilerek tekrarlanır: Emperyalist kuşatma altındayız, sınıf mücadelesi daha da şiddetlendi, sosyalist devleti daha da güçlendirmek gerekir. Emperyalist casuslar ta içlerimize kadar sızdı, sosyalizm için bunların temizlenmesi gerekir!

Ve sonuçta bakılır ki sosyalizm adına çok şey kirletilmiş, çok şey aşındırılmıştır. Olan sosyalizm düşüncesine, onun prestijine olmuştur!

Geçmiş ve var olan örgüt anlayış ve pratiklerinin devrimci eleştirisinin bize öğrettiği şudur: Devrimci örgüt devrimin aracıdır, sıradan değil önemli bir aracıdır. Her araç gibi kutsal veya tabu haline getirilmesi doğru değildir. Örgüte tapınma ve ona secde etme durumu özgürlüğün yitimidir; bu, ilke ve temel ideallerden kesin bir kopuş ve sapıştır! Örgüt, amacın ve ilkenin, temel değerlerin üstünde olamaz. “Kutsal Örgüt” ile “Kutsal devlet” arasında ne fark var? “Devletin bekası için her şey mubahtır” anlayışı ile “örgütün varlığı ve temel çıkarları için her şey mubah” anlayışı arasında ne fark var?

Yaşanan deneyimler ve dersler ışığında yeni bir siyaset, örgüt, yaşam anlayışını, tarzını ve kültürünü geliştirmek gerekir, en azından bunun samimi, tutarlı iddiasında ve çabası içinde olmak gerekir.

Bizim iddiamız ve çabamız budur!

III.

Nasıl bir Örgüt? Merkez-Demokrasi, Otorite-Özgürlük, Örgüt-Birey, Görev-Haklar İlişkisi ve Çelişkisi ve Genel bir Çerçeve

Nasıl örgüt sorusunun yanıtında örgüt-birey, merkez-demokrasi, otorite-özgürlük, görevler-haklar çelişkisi ve ilişkisi doğru, dengeli ve işlevsel bir çözüme bağlanmalıdır.

Devrimci örgüt, özgürlük aracı, bireyi çok yönlü geliştiren, düşündürten, sorgulama gücü ve cesareti kazandıran, kendine güveni arttıran, kimlikli ve kişilikli yapan ve bunun koşullarını yaratmaya çalışan bir araç ve zemin olmak durumundadır. Örgüt, özgür, eşit ve haklarına sahip çıkabilen bireylerin özgür irade birliği olmalıdır, iradelerin tabi kılındığı, sıfırlandığı bir cemaat olmamalıdır. Bunun anlayışı, kuralları, ölçüleri ve herkesin uymakla yükümlü bulunduğu hukuku olmalıdır.

Hiyerarşi, yetkiler, otorite, merkez ve görevler, sınırları çok kesin ve net bir biçimde çizilmiş olmalı.

Örgüt hukuku, hak ve özgürlükleri esas almalı, bireysel inisiyatifin güvencesi olmalıdır.

Kısacası örgüt, sosyalist demokrasinin geliştiği bir yapı ve zemin olmalıdır.

Fakat bu yazılanları pratikte gerçekleştirmek sanıldığı kadar kolay değildir. En güzel ve demokratik program ve tüzükleri yazmak, bunu çok iyi bir teorik zemine oturtmak ve açıklamak tek başına yetmiyor. Bu, niyetlerden bağımsız bir durumdur. Çünkü doğasında çelişki var ve bu çelişik uçlar birbirini daraltmaya ve sınırlandırma özelliklerine sahiptir. Daha da önemlisi bunu besleyen binlerce yıllık bir kültürün ve psikolojinin varlığıdır. Bu, egemen siyaset ve onun kültüründen başka bir şey değildir.

Bir iddianın, bir hedefin, politik bir çalışmanın başarılması için gücün ve enerjinin merkezileştirilerek harekete geçirilmesi gerekiyor. Hedef üzerinde yoğunlaştırılmamış bir enerji ve güçle başarı kazanmak mümkün değildir. Zaten merkezileşme ve yoğunlaşma olmadan yeterli güç ve enerjiyi biriktirmek ve sonuç elde etmek mümkün değildir. Merkezileşmek ve merkezi hareket bir zorunluluk. Bu, aynı zamanda bir bakıma yeni iktidar ilişkisi anlamına da geliyor. Gücün biriktiği bir yerde bunu düzenleyen bir mekanizmanın olması da anlaşılırdır. Merkez, merkezi

hareket bir tür iktidar ilişkisidir. Bu ilişki biçimi özgürlük ve haklar kavramıyla çelişen bir ilişkidir.

Nasıl bir merkezleşme olmalı, merkezleşmenin niteliği ne olmalı sorusuna ilk çırpıda “demokratik” deriz. Demokrasi, özünde bir iktidar ilişkisini anlatmaktadır. Bu anlamda merkezleşme ile demokrasi uyuşur, ama bu uyuşma kendi içinde yine de çelişkilidir. Her iktidar ilişkisi, özgürlükle tam bir çelişki içindedir. Otorite ile özgürlük arasındaki çelişki kesin ve süreklidir. Ama örgütsel yaşam ve siyaset zemininde bunların tümüne de olmazsa olmaz düzeyde ihtiyaç duyuyoruz. İşte sorun da bu ihtiyaçlar ile çelişki ve çatışmalar yumağında düğümleniyor, ondan kaynaklanıyor. Bizim sınıfsal duruşumuz, hayalimizdeki toplum projesi eşitliği, özgürlüğü, hak ve adaleti bir yaşam ve mücadele gerekçesi haline getiriyor. Bu, bu zeminde her zaman özgürlükten, haklardan ve eşitlikten yana ağırlık koymamızı, diğer zorunluluklara ise bu temel idealler için uymamızı ve bunun görece bir şey olduğunu koşulluyor.

Peki bugünden merkezlessiz, otoritesiz bir örgüt ve siyaset zemini ve aracı yatılamaz mı? Böyle bir zemin yaratılabilir belki, ama bu zeminin yaşadığı toplumda en sıradan bir etki gücü yaratması, en sıradan bir değişimi gerçekleştirmesi mümkün olmaz. Bu verili dünyada merkezlessiz ve otoritesiz bir siyaset ve iktidar mücadelesi iddiası büyük bir yanılgı ve yanıltmadan başka bir şey değildir.

O halde yapılması gereken nedir? Örgüt, merkez, otorite kaçınılmaz bir zorunluluk olduğuna göre ne yapmak gerekir? Nasıl bir örgüt sorusuna nasıl bir yanıt vermemiz gerekir?

Teorik olarak bilindiği ve yaşam tarafından doğrulandığı gibi, örgüt ve siyaset ilişkileri, kendi içinde şu veya bu düzeyde iktidar ilişkileri yaratır. Bu, merkez, otorite ve demokrasi kavramlarının ürettiği nesnel bir olgudur. Öncelikle bu gerçekliği peşinen bilmemiz, bunun şu veya bu kişinin öznel niyetinden, iradesinden bağımsız bir olgu olduğunu teslim etmemiz gerekir. Bu bilinç, bu iktidar gerçekliği karşısında daha tedbirli, denetimli ve bilinçli davranmayı getirir; örgütsel kuruluş ve işleyişte dengeleyici, denetleyici ve iktidarı sınırlandırıcı anlayış, kurum ve mekanizmaları geliştirmemizi koşullar!

Örgütsel yapıda ve işleyişte örgüt-birey, merkez-demokrasi, otorite-özgürlük, görev-haklar ilişkisi ve çelişkisi nasıl dengeli bir senteze götürülecek? Bu mümkün mü? Mümkünse ne kadar? Örgüt birey ilişkisi çelişkilidir. Merkez demokrasi ilişkisi çelişkilidir. Otorite özgürlük ilişkisi çelişkilidir. Görevler ve haklar ilişkisi çelişkilidir. Bu çelişik uçları dengede ve çatışmasız götürmek görece mümkündür, ama çok zordur. Fakat görece de olsa bu dengeyi ve uyumu yakalamak, bunun mücadelesini vermek gerekiyor.

Bu noktada gerekli mekanizmalar, tüzüksel-hukuksal zemin kadar, demokrasi ve özgürlük bilincini, kültürünü geliştirmek, bunun sürekli mücadelesini vermek, bunu siyasal mücadelenin en temel boyutu olarak algılamak gerekiyor. Bu genel anlayışın bir gereği olarak örgütsel yapı ve işleyiş için şu ana çerçeve önerilebilir:

Bütün örgüt üyeleri, konumları, görevleri, yetkileri ne olursa olsun eşittir.

Bütün örgüt üyeleri, konumları, görevleri, yetkileri ne olursa olsun eşittir. Yine konumu, görevi ve yetkileri ne olursa olsun hiçbir üyeye ayrıcalık tanınmaz.

Örgüt tüzüğünden ve onun hükümlerine göre oluşmuş organlardan alınmayan hiçbir görev ve yetki meşru değildir.

Her görev ve yetki, mutlaka belli bir sorumluluğu ve aynı anlama gelmek üzere hesap vermeyi gerektirir. Belli bir sorumluluğa dayanmayan görev ve yetkilerin örgüt içi bozulma ve yozlaşmayı, ayrıcalıklı konumları getireceği kesindir.

Yine konumu, görevi ve yetkileri ne olursa olsun hiçbir üyeye ayrıcalık tanınmaz.

Örgüt tüzüğünden ve onun hükümlerine göre oluşmuş organlardan alınmayan hiçbir görev ve yetki meşru değildir.

Her görev ve yetki, mutlaka belli bir sorumluluğu ve aynı anlama gelmek üzere hesap vermeyi gerektirir. Belli bir sorumluluğa dayanmayan görev ve yetkilerin örgüt içi bozulma ve yozlaşmayı, ayrıcalıklı konumları getireceği kesindir.

Her örgüt organı ve üyesi örgüt tüzüğüne göre belirlenmiş denetim mekanizmalarına açıktır. Hiç bir gerekçe denetime açık olma ilkesini ortadan kaldıramaz.

Örgüt üyesi olmaktan kaynaklanan hakların da iyi tanımlanması gerekiyor, buna göre;

Örgüt organlarına ve görevlerine seçme ve seçilme hakkı,

Görev isteminde bulunma ve görev alma, görev değişikliği isteminde bulunma hakkı,

Eleştiri yapma, öneri sunma, düşünce ve politika oluşturma süreçlerine etkin bir biçimde katılma hakkı; eleştiri, öneri ve raporlarıyla ilgili yanıt alma hakkı,

Kendisine yönelik yapılacak eleştirileri ve önerileri yanıtlama hakkı, kendisiyle ilgili toplantılarda bulunma hakkı,

Suçlamalara karşı kendini savunma ve yargılanma isteminde bulunma ve yargılanma hakkı,

Eğitim ve yeteneklerini geliştirme hakkı,

Profesyonelce çalışması durumunda en asgari geçim koşullarının ve ihtiyaçlarının örgüt tarafından sağlanması hakkı.

Öte yandan örgüte katılım gönüllü ve özgür iradeyle olduğu gibi, isteyen üye özgür iradesiyle örgütten ayrılabilir. Bu durum hiç bir gerekçe ile engellenemez. Ayrılan üye bir dost veya sempatizan olarak kaldığı gibi, başka bir siyasal faaliyet içinde de olabilir. Örgütten ayrıldığı için hiçbir üye suçlanamaz, teşhir edilemez, onuruna dönük bir davranışta bulunulamaz; tersine verdiği

emeklerden dolayı kendisine teşekkür edilir, bundan sonraki yaşamında başarılar dlenir. Görüş ayrılıkları, örgüte göre hata olarak görülen davranışlar sadece devrimci eleştiri çerçevesinde değerlendirilir.

Kuşkusuz örgüt üyesinin görev ve sorumlulukları da var;

Her örgüt üyesi, tüzüğe göre davranmak, programı doğrultusunda çalışmak görev ve sorumluluğu ile yükümlüdür.

Eleştiri yapmak, öneri sunmak, düşünce üretmek, politik çalışmalar yürütmek, örgüt içi denetimi usulüne göre yapmak salt bir hak değil, aynı zamanda bir görevdir.

Her örgüt üyesi, söz ve davranışlarının sonuçlarını önceden öngören ve buna göre davranmasını bilen sorumlu devrimcidir.

Yukarda da kısaca anlatmaya çalıştığımız gibi örgüt içi örgütsel ve yürütme işleyişinde Demokratik Merkezîyetçilik ilkesi esas olmalıdır. Bu ilkeden anladığımız şeyin bugüne dek uygulanagelenlerden temel farklar içerdiği de kesindir. Kısaca özetlemek gerekirse:

Merkezîyetçilikten anlaşılması gereken; düzenleyicilik, ortak, birlikte ve merkezi, aynı zamanda ve aynı hedefe yönelik karar ve eylem, koordinasyon, yürütme, söz ve düşüncenin karar ve eylem gücüne dönüştürülmesidir!

Demokratiklikten anlaşılması gereken; parti içinde ilkesel düzeye çıkmamış, farklı disiplinler boyutuna çıkmamış farklılıkların kabulü ve meşruiyeti, düşünce ve karar oluşturma süreçlerine özgür, en geniş ve en üst düzeyde katılım, düşünce ve kararların, politikaların en geniş katılımlı tartışma süreçlerinde oluşturulması, açıklık-saydamlık, parti görevlilerinin seçimle belirlenmesi, alttan denetim, görevini yapmayanın usulüne göre belirlenmesi durumunda görevden alınması, tartışma, kendini ifade etme ve eleştiri hakkı ve özgürlüğü, azınlıkta kalan düşüncenin çoğunluk haline gelebilme olanağı ve hakkı ve bütün bu hak ve özgürlüklerin örgütsel ve tüzüksel güvencelere bağlanması, yerel

inisiyatifin etkin bir biçimde kullanılması, alt örgütlerin etkin kılınması ile dengeleyici ve denetleyici bir rol oynayabilme gücünü kazanabilmesidir!

Demokratik merkezîyetçilik, bu iki çelişik ögenin en uygun, işleyen, canlı dengesi ve sentezini ifade etmek durumundadır.

Karar ve eylem birliği, örgüt birliği adına alt örgütleri ve üyeleri karar

organları merkezi bir biçimde ve koordinasyon içinde hareket etmelidir. Karar süreçlerinde en geniş tartışma ve katılım, eylemde birlik ve merkezi hareket ilkesi demokratik merkezîyetçiliğin somut bir ifadesi olarak anlaşılmalıdır.

Örgüt, üyelerin iradelerinin silindiği, etkisiz hale geldiği veya getirildiği bir platform değil, özgür iradelerin bilinçli ve gönüllüğü birliğidir! Hiçbir gerekçeyle bu

Öte yandan örgüte katılım gönüllü ve özgür iradeyle olduğu gibi, isteyen üye özgür iradesiyle örgütten ayrılabilir. Bu durum hiç bir gerekçe ile engellenemez. Ayrılan üye bir dost veya sempatizan olarak kaldığı gibi, başka bir siyasal faaliyet içinde de olabilir. Örgütten ayrıldığı için hiçbir üye suçlanamaz, teşhir edilemez, onuruna dönük bir davranışta bulunulamaz; tersine verdiği emeklerden dolayı kendisine teşekkür edilir, bundan sonraki yaşamında başarılar dolenir.

süreçlerinden dışlayan, her türlü eleştiri ve öneriyi bastıran, kendisini denetime kapatan, giderek tüzüğün ve kuralların üstüne çıkaran merkezîyetçi anlayışları reddetmek kaçınılmazdır. Bu tür merkezîyetçilik anlayışlarının bürokratik ve despotik yozlaşmanın önünü açacağı ve giderek karşıdevrimci bir niteliğe bürüneceği yaşanan deneyimler tarafından kanıtlanmıştır.

Yine demokratiklik adına, örgütü sadece kendi içinde tartışan ve giderek didişen, karar ve eylem çıkaramayan, parçalı, dolayısıyla politik güç olamayan ve eylem yeteneğini yitiren, kargaşa ve kaosun egemen olduğu bir yapıya dönüştüren liberal ve anarşizan anlayışları reddetmek de aynı ölçüde kaçınılmazdır.

Örgüt ve üyeleri, kendi içinde en geniş ve özgür tartışmayı yapabilmeli, karar süreçlerine en etkin ve özgür katılımı sağlamalı, ama bütün bu eylemleri bir karar ve eylem düzeyini ve gücünü ortaya çıkarmaya dönük olmalıdır. Demokrasi ve eylem gücü, ortak bir kanalda hedefe doğru akma temelinde olduğu zaman bir anlam kazanır.

Kararlar ve politikalar mümkün olan zaman ve olanaklar içinde en geniş tartışma ve katılımı oluşturulmalı ve kararlar oluşturulduktan sonra bütün üyeler ve parti

temel nitelikten sapılamaz.

Kararlar, çoğunluk eğilimine ve oyuna göre alınır. Buna göre karar alındıktan sonra “azınlıkta” kalan üyeler, kararı uygulamak için etkin bir biçimde davranırlar. Eleştiri ve önerilerini yeni bir tartışma sürecine ve platformuna kadar saklı tutarlar.

Her örgüt üyesinin, istediğinde görüş, eleştiri ve önerilerini bütün partiye ve üyelere, açıklık ve parti kuralları, ahlakı çerçevesinde iletme hakkı vardır.

Ancak açık olmayan, dedikodu niteliğindeki, meşru zeminlerde dile getirilmeyen tartışmaların örgüt içi demokrasi ile bir ilişkisinin olmayacağı da açıktır.

Her örgüt organı ve üyesi faaliyetleri ve ihtiyaç hissettiği konularda bağlı bulunduğu organlara rapor sunmak hak, görev ve sorumluluğuna sahiptir. Raporlar açık, samimi ve objektif bilgilere ve gözlemlere dayanmalıdır.

İşlenen hataların ve ortaya çıkan eksikliklerin giderilmesinde eleştiri ve özeleştiri yöntemi kullanılmalı. Eleştiri ve özeleştiri, güçlendirici, geliştirici ve büyütücü olmak durumundadır. Kişiyi ezen, aşağılayan, kendine güvensizliği getiren “eleştiri ve özeleştiri” yöntemlerini reddetmek gerekir.

Açıklık ve samimiyet, örgüt içi yaşam ve ilişkilerde, çalışmalarda ve mücadelede her zaman gözetilmesi gereken temel bir örgütsel ve ahlaki ilkedir!

Bu bağlamda kulisçilik, hizipçilik, dedikodu, ayak kaydırma gibi egemen kültürün birer öğeleri durumunda olan eğilim ve davranışlar, devrimci ahlak açısından ayıplanması gereken, örgüt hukuku açısından ise suç olarak değerlendirilmesi gereken eğilim ve davranışlardır.

Örgüt disiplini, örgüt karar ve kurallarına uyulması, bunların uygulanması, buna göre davranılmasıdır.

Örgüt disiplini bütün örgüt üyeleri ve organları için geçerlidir. Hiç bir kimse örgüt disiplinin üstünde değildir.

Disiplin, sorumlu devrimcilik demektir.

Örgüt karar ve kurallarının ihlali disiplin suçudur.

Disiplin suçları, hazırlanacak bir çerçeveye göre oluşturulabilir, gerektiğinde yargılaması yapılır ve ona göre bir karara varılır.

İlgili üyelerin savunmaları alınmadan bir karara varılamaz.

Adil bir biçimde yargılanmadan ve bu yargılama sonuçlanmadan bir kişiyi suçlu göstermek, teşhir etmek ve onuruyla oynamak suçtur. Bu örgüt üyeleri için olduğu kadar örgüt dışındaki herkes için geçerlidir. Belli bir kanıt, adil yargılanmaya dayanmayan uluorta kullanılan “ajan”, “ajan-provokatör” suçlamalarının kullanımı doğru değildir ve bunları kullananlar disiplin suçu işlemiş sayılmalıdır.

Bu genel çerçevenin, hazırlanacak bir tüzük için de belli bir temel oluşturabileceğini düşünüyoruz. Kuşkusuz bu konuda çok yanlış yapıldı, sayısız haksızlık yaşandı. Dahası olayın doğası kötülükler üretmeye uygun bir zemin. Dolayısıyla bu

konuyu daha derinlemesine tartışmamız, yeni denemelerden çekinmememiz, yeni deneyimleri cesurca değerlendirmemiz, sürekli doğru ve ideallerimize en uygununu bulma arayışımızın olması gerekiyor...

Açıklık ve samimiyet, örgüt içi yaşam ve ilişkilerde, çalışmalarda ve mücadelede her zaman gözetilmesi gereken temel bir örgütsel ve ahlaki ilkedir!

PERSPEKTİF

HALK KONGRESİ Mİ, HALKA İHANET Mİ?

M. Can YÜCE

I. İhanetin Dibe Vuruşu: Kongra –Gel

İmralı Partisi KADEK, ancak 1 yıl 6 ay 22 gün yaşadı. Tabii buna gerçek anlamda yaşam denilirse... 4 Nisan 2002 tarihinde devrim cenazesi üzerinde kurulan KADEK, 26 Ekim 2003 tarihinde feshedildi.

Neden? Ne yapılmak isteniyor, nereye varılmak isteniyor?

Esas olarak bu sorular üzerinde durmak, yanıtlarını araştırmak ve gelinen noktada çözümün ne ve nerede olduğunu bir kez daha vurgulamak gerekecek...

İmralı Partisi Kadek'in fesih kararı şaşırtıcı değil, mantıki sonucuna gidişi anlatıyor...

Aslında İmralı teslimiyeti, ihaneti ve tasfiyeciliği tarihimize, değerlerimize ve geleceğimize dayatılan çok kapsamlı stratejik bir saldırıdır. Bu karşı-devrim ve Kürdistan karşıtı strateji yıllardır adım adım uygulanıyor. Belli bir noktaya gelmekle birlikte Kürdistan sorununun karmaşık ve çelişik boyutları nedeniyle istenilen hedefe ulaşmış değildir.

Temel hedef, Kürt halkının kazandığı bilinç, bellek, ruh, değerler ve temel kazanımlarını ortadan kaldırmak, Kürt halkını "Devletin vatani ve milletiyle bölünmez bütünlüğü" ilkesinin değişmez bir payandası haline getirmektir! Bu, aynı zamanda Kürdistan halkının özgür geleceğini, bu doğrultudaki istemlerini ipotek altına almak anlamına da geliyor... "Fırsat verilirse hizmet etmeye hazırım" sözünün anlamı da bu stratejik hedefe oturuyor, onun

Kürt ayağını oluşturuyordu. Ayrıntıya girmiyoruz, bu konuda sayısız kez yazıldı, çizildi. İmralı çizgisinin ne anlama geldiği konusunda aydınlatılmayan bir noktanın kaldığını sanmıyoruz... Ancak, gerçeklik böyle olmasına rağmen aydınlatma hareketinin politik bir çizgi ve harekete dönüştüğünü söylemek de mümkün değildir.

Bu doğrultudaki çabalar devam ediyor, ama ne yazık ki, bu çabalar günlük politikaya müdahale edecek düzeye ve güce ulaşmış değildir. Politik bir seçenek yaratma ve gelişmelere günlük olarak müdahale etme mücadelesinin bir parçası olarak aydınlatma, halkımıza gerçekleri gösterme ve devrimci yurtsever değerlerine ve geleceğine sahip çıkma çağrılarını daha da derinleştirme çabalarını sürdürmemiz gerekmektedir.

Tüm değerlerin tasfiyesi, ulusal bilincin katli, belleğin silinmesi, devrimci

Temel hedef, Kürt halkının kazandığı bilinç, bellek, ruh, değerler ve temel kazanımlarını ortadan kaldırmak, Kürt halkını "Devletin vatani ve milletiyle bölünmez bütünlüğü" ilkesinin değişmez bir payandası haline getirmektir! Bu, aynı zamanda Kürdistan halkının özgür geleceğini, bu doğrultudaki istemlerini ipotek altına almak anlamına da geliyor... "Fırsat verilirse hizmet etmeye hazırım" sözünün anlamı da bu stratejik hedefe oturuyor, onun Kürt ayağını oluşturuyordu.

yurtsever ruhun öldürülmesi, özgür geleceğe ipoteğin konulması sözü verilmişti. Bu hedef doğrultusunda sayısız teorik ve pratik adım atıldı. PKK 7. Kongresi ve bu platformda kabul edilen program, 8. Kongre ve PKK'nin feshi ve yerine KADEK'in kurulması, tasfiyeciliğin resmi durakları niteliğindedirler. Bu duraklar cenaze töreni

ve tasfiyeciliğin daha da dibe vuruluşunu simgelemektedir.

Öcalan ve onun tapınmacıları, Türk devletine ve dünya sisteminin tek lideri ABD emperyalizmine, "Biz denileni yapıyoruz, üstümüze düşeni yaptık, yapmaya da devam edeceğiz, bunu pratiğimizle kanıtladık. Siz de üzerinize düşeni yapın. İstedığımız çok şey yok. Yasallaşmak, düzen ve sistem içinde kendimize mütevazı bir yer edinmek istiyoruz. Yani bir biçimiyle af edilmek istiyoruz!"

Yani ne kadar değiştiklerini, demokratikleştiklerini, temel davalarından nasıl vazgeçtiklerini, nasıl sistemin güçlendirici bir parçası olmak istediklerini döne döne anlatmak istiyorlar, kendilerini kanıtlamak için renkten renge girmeye çalışıyorlar. Ancak bütün bu yalvarmalarına, tasfiyeci çabalarına, bir halkın değerlerini katletmelerine ve mücadele enerjilerini boşa akıtmalarına rağmen TC ve ABD kendilerini af etmiyor, dizleri üzerinde yalvarmalarına aldırış etmiyor...

Bundan daha utanç verici bir durum olmaz!

Kürt halkı bunu hiçbir zaman hak etmedi, bu kadar mücadele ve bedel bunun için verilmedi!

KADEK, bir cenaze üzerine ve bir cenaze töreniyle kuruldu. Bu, özgür bir iradenin değil, teslim alınmış ve Genelkurmay tarafından yönetilen bir iradenin ürünüydü. Temel işlevi tasfiyeciliği mantıklı sonucuna ulaştırmaktı.

Ama KAADEK, başarılı olmadı, kendilerinin deyimiyle "dar" geldi, ya da iktidar güçlerinin istemlerine tam yanıt vermedi. Bir de ABD emperyalizminin Irak işgali ve bunun Ortadoğu dengelerine getirdiği çok farklı boyutlar vardı. Buna da ayak uydurmak, daha doğru bir değişle ABD'nin Kuzey Kürdistan ayağı olmak istiyorlardı. Bununla canlı cenaze haline gelmiş konumlarını sürdürebileceklerini düşünüyorlardı. Açıkladıkları fesih bildirisinde de bunu net olarak ifade ediyorlar. Kısaca şöyle:

"Oybirliği ile alınan kararda, KADEK'in feshedilmesi somut olarak şu gerekçelere dayandırıldı:

"1. Demokratik ekolojik sisteme denk düşecek yeni bir örgütsel yapılanmanın yolunu açmak;

2. Kapsayıcı, demokratik, özgür katılıma imkan veren ve Leninist Parti etkilerini aşan yeni bir yapılanmaya yol açmak;

3. Bu temelde Kürt halkını temsil edebilecek, uluslararası kriterlere uygun, meşru, demokratik ve yasal siyaset yapabilen bir muhataplık durumunun gelişmesinin yolunu açmak;

4. Egemen ulus-devletlerle Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümünü gerçekleştirmek için KADEK örgütsel varlığına son verir." (12 Kasım 2003 Özgür Politika)

Çok açık, bütün mesele düzenle ve uluslararası sistemle bütünleşmektir, daha doğrusu kendisini onlara kanıtlamak ve kabul edilebilir bir noktaya getirmektir!

KADEK'in feshinden sonra atılacak adım da bellidir: KNK ile birleşmek ve yeni bir ad ve yapı ile sistem açısından meşruiyet kazanmaktır. Kürt sorunu ve etki altına alınan Kürt hareketini tümünden tasfiye etmek, her şeye rağmen geriye kalan kalıntılarına ise "sivil" ve "çevreci" bir çizgide tutmak ve çürütmektir.

Bu yeni dibe vuruş durağında TC ve ABD, yeni "oluşumu" yasallaştırma konusunda adım atabilirse, bu, pişmanlık yasasının dar bir yönetici kesim dışında daha da genişletilmesi ve bir ara basında yer alan "İskandinavya formülü"nü işletilmesi anlamına gelebilir. Bu durumda bir fesih hikayesinin arka planı da çok daha net aydınlanmış olur.

Evet, tasfiyecilikte yeni bir dibe vuruş ile, Kürt halkının değerleri ve geleceği üzerinde oynanan oyunun başka bir perdesiyle karşı karşıyayız. Bu oyunun figüranlarının yüzü TC ve emperyalizme dönüktür, bütün hesapları kendilerini onlara kanıtlamak ve kabul ettirmektir. Bu kabul edilmiş karşısında tasfiyeci ve karşı-devrimci rollerine devam edecekleri de çok açıktır.

Onlar, rollerini oynuyorlar. Bütün dertleri yasallaşmak ve düzene kabul edilmek! Bu çok açık. Bunlar biliniyor ve bilinenleri söylemek bir şeydir; ama tek

başına bir şey değildir. Bu gerçekleri açıklama işi devrimci bir seçenek oluşturma ve gündeme dayatma çabalarının bir parçası olarak yapıldığında anlamlıdır, değerlidir. Bütün mesele de bunda düğümleniyor.

Devrimci yurtseverler, sosyalist yurtseverlerin bütün çabası da bu nokta üzerinde yoğunlaşıyor!..

II. Kongra-Gel Programı

Teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğin geldiği son durağın adı Kongra-Gel'dir. Ulusal kurtuluş mücadelesi açısından bu son durağın ne anlama geldiğini yukarıda kısaca değerlendirdik. Bu konu önemli, çok yönlü bir saldırı, çok kapsamlı bir tasfiye hareketiyle karşı karşıyayız. O nedenle Kongra-Gel'in programı ve genel hedefleri üzerinde biraz daha durmamız gerekiyor.

Açık ki devlete ve sisteme verdikleri söz doğrultusunda davranıyorlar. Daha doğru bir deyişle kendilerine dikte ettirilen stratejiyi uyguluyorlar, adım adım... Karşılığında ise istedikleri tek bir şey var: **Düzene kabul edilmek, yani af edilmek!** Bunun için ne kadar değiştiklerini, ne kadar demokratikleştiklerini, temel davalarından nasıl vazgeçtiklerini, nasıl sistemin güçlendirici bir parçası olmak istediklerini döne döne anlatmak istiyorlar, kendilerini kanıtlamak için renkten renge girmeye çalışıyorlar. Ama bütün bu duruşları ve çabaları kendilerinin af edilmelerine yetmiyor. Gerçekliğin en kaba ve yalın özeti bu olmasına rağmen gerçekliği halkımıza farklı anlatmaya ve göstermeye çalışıyorlar. Dolayısıyla bu noktada tasfiyeciliğin gerçek yüzünü teşhir etmeyi sürdürmemiz gerekiyor.

Kuşkusuz sıradan bir tasfiye hareketiyle karşı karşıya değiliz. Tasfiye edilmek istenen hareketin karmaşık ve çelişik boyutları, denetlenmesi güç dinamikleri var. Bu da tasfiye hareketine daha ciddi ve kapsamlı yaklaşmayı gerektiriyor.

Evet, var olan değerlerimizi, kazanılan mevzileri, başta bilinçlerde ve ruhta yok etmek istiyorlar, bunu sistematik bir biçimde yapıyorlar. Ama bu kadarını vurgulamak sadece gerçekliğin özüne dokunmak

anlamına geliyor. Bunun nasıl ve hangi araçlarla yapıldığı, yapılmak istendiği sorularının yanıtına da bakmak gerekir. Bu soruların yanıtı Kongra-Gel programında, tüzüğünde, bunu şekillendiren "ideolojik çizgide", örgütsel bileşiminde ve gerçekleşme zemininde gizlidir. Kısaca programına bakalım:

Bir "Önsöz" ile başlayan program, dünya ve çağ değerlendirmesiyle devam ediyor. Bu bölümde bu dünyada durdukları, durmak istedikleri yeri anlatmaya ve ideolojik bir temele oturtmaya çalışıyorlar.

"Küresel çapta ortaya çıkan yeni gelişme düzeyi, XX. Yüzyıl ve öncesine ait klasik sınıf ve toplum tahlillerini, düşünce kalıplarını ve bunlara göre biçimlenen sistemleri aşılmağa yüz yüze bırakmıştır. Bunun bir sonucu olarak demokrasi ve evrensel insanlık değerlerini içermeyen reel sosyalizmin çözülüşü yaşanırken, küreselleşen kapitalist sistem kendisini "yenileyerek" varlığını sürdürme çabasına girmiştir. Klasik ve yeni sömürgecilik biçimleri ile bunalımını aşamayacağını gören emperyalizm, bilimsel teknolojik devrimin sonuçları temelinde, egemenliğini demokratik normlara büründürerek, kapitalizmi reformasyon yoluyla demokratik uygarlığa doğru evrime yöneltmektedir.

Küresel düzeyde sermayenin yeni egemenliğini sağlamaya çalışan emperyalizm bunun önünde engel teşkil eden ulus-devlet ve çağ dışı tüm teokratik,monarşik ve oligarşik yapıları aşma zorunluluğu duymaktadır.Tarihte ilk defa hegemon sistemle karşıtları arasında insan hakları, demokrasi ve ekolojik konularda geniş bir konsensüs oluşmuş bulunmaktadır. Sınırlı bir uygulama gücü de olsa, kamuoyunun gittikçe artan tepkisi tüm toplumsal güçleri temel konsensüslere zorlamaktadır" (Kongra-Gel programından)

Kavram olarak "emperyalizm" kavramının kullanılması şartırcı olmamalıdır. Özü boşaltılan bu kavram ile devrimci kökenden gelenlerin ağzına bir parmak bal çalınmak istenmektedir. Kapitalist emperyalist sisteme bu övgülerin yapılması, globalizmin bu kadar kaba ve günlük gerçeklerle alay ederek

teorileştirilmesi boşuna değildir. Bu, bir ideolojik tercihtir. “Demokratik Uygurlık Çağı” olarak yüceltilen, ulaşılması gereken temel hedef olarak gösterilen emperyalist barbarizmin ne olduğunu günlük olarak görmek mümkün değil mi? Bunun için sıradan gazete okuyucusu, TV izleyicisi ve radyo dinleyicisi olmak yeterlidir.

“ABD ve İngiltere'nin Irak şahsında Ortadoğu'ya yönelik gerçekleştirdikleri müdahale, bu gelişim sürecinin en önemli bir halkasını oluşturmaktadır. Tarihi kökleri çok derin olan Ortadoğu'daki teokratik, oligarşik ve otokratik rejimler, dar milliyetçi, dini fanatik zihniyet yapısı ve oluşumlar, halkların demokratik özgür gelişmesi önünde büyük engel teşkil ettikleri gibi, uluslararası sermaye ve emperyalist hakimiyet açısından da aşılması zorunlu engeller durumundadır. İç dinamikleri ile demokratik değişim-dönüşüm yeteneğini gösteremeyen Ortadoğu rejimleri, dış dinamiklerin müdahalesi ile böyle bir sürece girmiştir. Bu müdahale sonuçları dünya çapında etkili olacak yeni bir dönem başlatırken demokratik güçlerin ve gelişmenin de yolunu açmıştır.

Yeni durum bölgede değişimden yana olan güçlerle statükoyu korumaya çalışan güçler arasında kapsamlı ve yoğun bir mücadele ortaya çıkarmıştır.” (Konga-Gel Programından)

Irak işgali, ABD'nin Ortadoğu ve Dünya hegemonya stratejisi bu sözlerle değerlendiriliyor, hegemonya savaşı, saldırganlığı meşrulaştırıyor ve bu “müdahalenin” Kürtleri de kurtuluşa götürecektir “çözüm” olduğu tumturaklı laflarla anlatılmaya çalışılıyor. Elbette bunları salt bir övgü, tumturaklı laf yığını olarak değerlendirmemek gerekir. Öncelikle bir taraf olma durumu, bir ideolojik ve politik tercih ortaya konuluyor. Bu, emperyalist sistem ve onun saldırgan jandarmasının yanında yer alma, onun işbirlikçiliğine soyunma duruşunu “teorik ve politik gerekçeleriyle” ilan etme tutumundan başka bir şey değildir. Efendinin, işbirlikçiliğe soyunan bu “aday”ın bu istemini kabul edip etmeyeceği ayrı bir konudur. Ancak açıkça “biz sizden yanayız, yeter ki bizi kabul edin”

diyorlar, bunu herhangi bir platformda değil, resmi bağlayıcı bir metinde dile getiriyorlar.

İkincisi bu, salt bir duruş beyanı değil, aynı zamanda böyle bir hareket, böyle bir siyasal ve toplumsal temel yaratma sözüdür de! Başka bir ifadeyle Kongra-Gel programı ve kararları, Kürt egemen sınıflarına dayalı, onların damgasını taşıyan bir işbirlikçi hareket haline gelme iddiası ve kararından başka bir şey değildir! ABD'ye “sizin Kuzey ayağınız olmaya hazırız. İşte Programımız, işte yeni örgütsel yapımız ve kadro bileşimimiz bunun somut belgelenmesi değilse nedir” diyorlar...

“ABD ve İsrail'in Kürt yaklaşımı taktiksel olmaktan uzaktır. Stratejik, kalıcı ve giderek tüm Kürtleri bağrında toplayacak tarihi önemde bir gelişmedir. Ortadoğu'nun değiştirilmesinde Kürtler başta gelen güç olarak görülmekte ve hazırlanmaya çalışılmaktadır.” (Kongra-Gel Programından)

ABD işbirlikçiliğine soyunmanın bundan daha somut ve yalın bir ifadesi olabilir mi? Bu sözlerle Kürtler ikna edilmeye, işbirlikçi düşünce ve hareketin ideolojik ve politik temelleri geliştirilmeye çalışılıyor...

Dikkat edilirse, burada salt bugüne kadar bilinç, bellek ve ruh düzeylerinde yaratılan devrimci yurtsever değerler katledilmiyor, aynı zamanda yerine işbirlikçi, teslimiyetçi bilinç ve ruh konulmaya çalışılıyor. Bu, geleceğimiz üzerine nasıl tehlikeli bir ipoteğin konulmak istendiğinin de somut bir göstergesidir.

ABD işbirlikçiliğine soyunma tutumuyla TC'nin yerel ayağı olma tutumu arasında bir çelişki yoktur, olsa da bu esasa, temel noktalara ilişkin bir durum değildir. Kongra-Gel, ABD işbirlikçiliği ile TC işbirlikçiliğini kendi kişiliğinde birleştirmek, kendi çizgisinde bir senteze ulaştırmak kararında görünüyor. Zaten onlar Kürt sorunu ve dinamiklerini iğdiş etmeyi, iktidarsızlaştırmayı, sıradan bazı kültürel kırıntılara indirgemeyi öteden beri savunuyorlar. “Devletin vatani ve milletiyle bölünmez bütünlüğü” nün yılmaz bekçileri olduklarını sayısız kez tekrarlamışlardır. Bunu “yeni”

programlarında saklısız gizlisiz bir biçimde dile getiriyorlar.

“Kürt demokrasi hareketi, içinde yer aldığı devletleri yıkmak gibi bir amacı taşımaz. Bu devletlere yönelik tavrı kendine yönelik demokratik duyarlılıktır. Bölücülük veya ayrımcılığı değil, tam tersine özgür demokratik birliğe dayanan güçlü ülke ve devlet bütünlüğünü amaçlar. Bu yaklaşıma hem Kürtler hem de komşu ulus devletler şiddetle muhtaçtır. Çünkü bu çözüm, bir yandan çok tehlikeli milliyetçi eğilimlerin karşılıklı şiddet yöntemleriyle muazzam güç kaybına yol açmasını önüyor, bir yandan da kriz içindeki soruna kansız, bütünlüğe hizmet eden bir çözüm yöntemi geliştirerek güç kaynağına dönüştürüyor. Büyük yaratıcı değeri buradadır.” Kongra-Gel Programından)

Bu sözleri çok öykündükleri herhangi bir “sivil toplum kurum”un herhangi bir program ve tüzüğünden çok daha geridir. Resmi ideoloji savunucuları bile “Devletin vatani ve milletiyle bölünmez bütünlüğü” ilkesini bu kadar “iyi” formüle edemezlerdi. “Bizim” tasfiyecilerimiz “Kürt sorunun konuluşunu ve çözümünü” ise şu “veciz” sözlerle dile getiriyorlar:

“1- Türkiye'nin Kürt Sorunu Ve Demokratik Çözüm

Türkiye’de Kürt sorunu esas olarak milliyetçilik, inkar, isyan ve tenkil döneminin ortaya çıkardığı bir sorundur. Sorunun çözümü zihniyet ve politika değişikliği olmaksızın mümkün değildir. Milliyetçiliğin yerine demokrasi, inkar ve tenkil yerine kabul ve uzlaşma geçirilirse sorun rahatlıkla çözülebilir. Ancak dar ve şoven milliyetçi yaklaşım ile Cumhuriyet’e hakim olan otoriter ve oligarşik yapı bu çözümü engellemiştir. Sonuç Türkiye’nin topyekun bir bunalıma girmesidir. Ama, artık Türkiye demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümünde bir dönemeci yaşamaktadır.

Mevcut bunalımdan çıkabilmek için demokratik dönüşüm zorunludur. Bu da her şeyin kilitlendiği Kürt sorununda demokratik çözümü geliştirerek olur. Türkiye’nin yaşadığı ekonomik, ulusal ve siyasal gelişme düzeyi, AB’ye giriş süreci ve bölgede yaşanan ABD müdahalesinin yarattığı sonuçlar dikkate alındığında Türkiye’nin Kürt sorununu çözecek bir noktaya doğru zorlandığı görülecektir. Bütün bunlar temelinde çeşitli zorluklarla da ilerlese, Türkiye’de Kürt sorununun demokratik çözüm sürecinin başladığı açıktır.

Türkiye üst kimliği çerçevesinde, yönetimde ve yaşamda tam demokrasi oturtularak, dil ve kültür özgürlüğü her alanda yaratılarak demokratik çözüm gerçekleştirilecektir.”

ABD işbirlikçiliğine soyunma tutumuyla TC’nin yerel ayağı olma tutumu arasında bir çelişki yoktur, olsa da bu esasa, temel noktalara ilişkin bir durum değildir. Kongra-Gel, ABD işbirlikçiliği ile TC işbirlikçiliğini kendi kişiliğinde birleştirmek, kendi çizgisinde bir senteze ulaştırmak kararında görünüyor.

Kürt sorununu TC’nin bilinçli olarak tasarlanmış inkar, imha ve sömürgecilik programı değil, ne idüğü belirsiz “milliyetçilik” ve “Kürt isyanları olmasaydı Cumhuriyet inkar

ve tenkile yönelmeyecekti” biçimindeki Öcalan’ın resmi tezleri tekrarlayan mahkeme ifadesinin başka tarzda bir tekrarı olan “inkar, isyan ve tenkil dönemi” ortaya çıkarmış!

Çözüm mü? İşte sihirli formül: “Türkiye üst kimliği çerçevesinde, yönetimde ve yaşamda tam demokrasi oturtularak, dil ve kültür özgürlüğü her alanda yaratılarak demokratik çözüm gerçekleştirilecektir.”

“Türkiye üst kimliği” hiç yabancı olmadığı bir kavram. Doğu Ergillerin, Sabancıların, SHPLilerin kulakları çınlasın! Onların yayınladığı raporlarda bu kavram bu programdan daha “iyi” formüle edilmişti!

Nerden nereye?

Daha da ayrıntılarıyla açıklamak mümkün. Ama bu kadarı yeterlidir. Devrimci sınıf bilinci, devrimci yurtsever bilinç ve ruhu katletme, onun yerine kaba bir Amerikancılık, globalizmin beyinlere

yerleştirilmesi, işbirlikçi bir Kürt hareketi geliştirme, işte Kongra-Gel programı ve pratiğinin en kaba özeti budur!

Kogra-Gel işbirlikçi Kürt egemen sınıflarının etkili politik bir hareketi olabilir mi? Bunun olanakları ve güçlükleri nelerdir? İşbirlikçilik ve demokrasi, sistemden yana olma ile demokratlık yan yana olabilir mi? Globalizm ile demokratlık yan yana olabilir mi?

Bu sorular tartışmayı gerektiriyor...

III. Kongra-Gel'in Hedefleri ve Açmazları...

Yukarda Kongra'Gel'in anlamını ve programının özünü kısaca anlatmaya çalışmıştık. Tekrarlamak gerekirse; Kongra-Gel, teslimiyet ve tasfiyecilikte geline son noktalardan biridir. Kongra-Gel'in amacı kendisini düzene kabul ettirmek, bir af karşılığında sistemin hizmetinde siyaset yapmaktır. İmralı'da üretilen ideoloji ve programın özü budur. Bunu en son Kongra-Gel'in programında somut olarak görmek mümkündür.

Belli kısıtlılar karşılığında devrimci değerleri tasfiye etme, Kürt halkının gelecek dinamikleri ve umudu üzerinde tam denetim sağlama, Kongra-Gelin özü budur! Evet, ama bunu uzun vadede varlığını koruyarak nasıl yapılabilir? Bu sorunun yanıtını nasıl veriyorlar, bunun için ne yapıyorlar? Kısaca yanıtlamak gerekirse;

Belli ki Öcalan ve partisi, tasfiyeciliğin karşılığında belli bir rol istiyor. İstedikleri rol Ortadoğu çapında işbirlikçi bir roldür. Bunun için ideolojik, politik tasfiye gerçekleştirildi. Bununla yetinilmedi, aynı zamanda tersine dönüş için ne gerekiyorsa o yapıldı. Onlar bunu "değişim ve dönüşüm" olarak yansıtmaya özen gösteriyorlar. Gücü, olanakları ve bir bakıma süreç içinde oluşan iktidarı hiç bir ölçü tanımadan ellerinde tutmaya özel bir dikkat gösterdiler. Geline noktada ise bundan "feragat" etmeye başladıkları yönünde değerlendirmeler yapılmaktadır. Ortada bir feragatten çok tersine dönüşümden, "eskiye" ait ne varsa, ne sistemin gözünü tırmalıyorsa onları bir

kenara atma tutumu söz konusudur. Çünkü önemli olan kabul edilmek ve işbirlikçi bir rol koparmaktır.

Ne var ki bütün bunların TC ve ABD tarafından kabul görmediği ortadadır. Bu durum, aynı zamanda İmralı partisinin açmazını da anlatmaktadır. TC, ideolojik ve politik teslimiyetin fiziki teslimiyetle tamamlanmasını istiyor. Geleneksel, tenkil ve diz çöktürerek topluma salmak istiyor. Kongra-Gel ise ideolojik ve politik teslimiyete, "evet" diyor. Ancak yine onların çizgisinde bir rol üstlenmek istiyor. Kongra-Gel türünde "daha geniş ve kabul edilebilir" örgütsel biçime gidişin temelinde de bu anlattığımız noktalar var.

Bir kez daha gördük ki tüm ısrarlı istemlerine rağmen sistem kendilerini kabul etmeye hazır değil, kendilerine yakın gelecekte bir rol de vermeyecek. Ama kendileri ayakta kalmak, belli bir sosyal sınıfa dayalı siyaset yapap istiyorlar. Kendini kabul ettirme sürecini, tersine dönüşümü tamamlama süreci olarak değerlendirmek istiyorlar.

Bunun anlamı çok açık: Kürt egemen sınıflarına dayalı işbirlikçi bir politik hareket haline gelme hedefi, Kogra-Gelin temel hedefidir! Bu, aynı zamanda tasfiyecilik sürecinin tamamlanması, bunun işbirlikçi bir hareket olarak ete kemiğe bürünmesidir!

Dikkate edilirse bir yandan "eskiye" ait ne varsa atılırken, "eski"yi çağrıştıracak ne kalmışsa silinmeye çalışılırken, bir yandan da işbirlikçi egemen sınıf hareketinin örgütü, kadroları ve politik zemini yaratılmaya çalışılıyor.

Özellikle ABD'nin Irak işgali, Güneydeki geleneksel çizgilerin ABD stratejisinde etkin rol almaları, "bizimkilerin" de iştahını kabartmıştır. Dün yerine dibine batırılan, işbirlikçilikle, ihanetle suçlanan KDP ve YNK, bugün öykünen, model alınan partiler haline geliyor. Bu, tarihin ironisi, belki de kötü bir rövanş olmalı!

Ancak "bizimkilerin" tüm tutkulu istemlerine rağmen, Güney partileri, KDP ve YNK gibi bir hareket haline gelmeleri mümkün değildir. Bunun çok temel nedenleri var. TC ve ABD'nin tutumu bu nedenlerden ikisi olmakla birlikte bu olanaksızlığı salt

bunlarla açıklamak mümkün değildir. Kongra-Gelin bir KDP ve YNK haline gelememesinin çok temel tarihsel, toplumsal ve politik nedenleri var. Bunları satır başlıkları biçiminde özetlememiz gerekiyor.

Öncelikle Kuzey Kürdistan'daki egemen sınıflar 1940'lı yıllara kadar süren tenkil, sürgün ve tasfiye hareketiyle politik olarak dağıtıldılar, alınan çok yönlü tedbirlerle bir daha kendilerini toparlamaları büyük ölçüde olanaksızlaştırıldı. Ekonomik olarak kendi sistemlerine eklemelendiler, politik olarak kendi partilerinin basit bir eklentileri haline getirildiler. Devrimci mücadele süreciyle birlikte Kürt egemen ve orta sınıflardan gelen unsurların hemen hemen tümünün politik geçmişlerinde düzen partilerinin yerinin olması rastlantı değildir. Yıllarca DP, AP, DYP içinde "siyaset" yaptıktan ve Kürtlük belli bir değer kazandıktan sonra Kürt siyasetine soyunanların bugün herkesten daha fazla "yurtsever" pozlar takınması boşuna değildir. Bu gerçekliği unutup onların emirlerinde siyaset yapmayı "sol" geçmişlerine yakıştıranları da sadece not etmekle yetinelim. Melik Fıratlar, Şerafettin Elçiler, Ahmet Türkler, Sakıklar ve diğerleri, Dep ve Hadep'te yöneticilik yapan önemli bir çoğunluk, 1990'lı yıllara kadar düzen partileri içinde sıradan bir rol üstlenmişlerdi. Bu tarihten sonra ise devrimci mücadelenin orasına burasına tutunarak politika yapmaya başladılar. Ş. Elçi ise karşıt bir konumda durarak "Kürtlük" adına politika sahnesinde boy verdi...

Ancak görüldü ki bu kadroların hiç biri içinden geldikleri sınıf adına bağımsız, kişilikli bir politika yapamadılar, politik bir harekete dönüşemediler. İster taraftar olsun, ister karşıt konumda olsun, belli bir etki kazanabildilerse bu, daha çok devrimci mücadelenin yarattığı dengelerden kaynaklandı. "Devlet baskılarından dolayı Şerafettin Elçi Kuzeyin KDP'si olamadı" demek gerçeklere yüzeysel bakmaktan başka bir şey değildir.

Tenkil ve sürgün hareketleriyle, kendi içine alarak eritme, daha doğrusu içiştirme politikalarıyla sınıf olarak dağıtılan, düzenle ilişkileri bireysel-ailesel ve aşiretsel düzeye

indirgenen Kuzey Kürt egemen sınıflarının 1970'lere geldiğimizde bir Kürt sorunu, bir ulusal sorunları yoktu. Onlar birey, aile veya aşiret olarak, en genel anlamıyla sınıf olarak sömürgeci düzenin ülkemizdeki sosyal dayanağı haline gelmişti. Düzenle bin bir bağ içindeydiler ve öyle ki varlıkları düzenle kurdukları işbirliğine bağlanmıştı.

Bu, sömürgecilerin izledikleri çok bilinçli bir politikadır. Onlar biliyorlardı ki daha öncesinde ve 1920'lerde de görüldüğü gibi Kürt toplumunu ayaklandıracak neredeyse tek güç ve sınıf Kürt egemenleridir. Onların işi bitirildi mi, ya da düzenin basit bir eklentisi haline getirildi mi, sistemle ilişkileri sınıf düzeyinde değil, aile-birey düzeyine indirgendi mi Kürt sorununu tarihe gömmek daha da kolaylaşır.

1970'li yıllara kadar Kürdistan'da ciddi bir hareketlenmenin olmaması salt baskılarla açıklanamaz. En temel nedenlerden biri egemen sınıflarının anılan tarzda içiştir edilmeleri ve böylece iç dinamiklerin dumura uğratılmasıdır. Ama ne zaman ki Kürdistan'da modern sınıflaşmaya ve sosyal gelişmeye benzer gelişmeler başladı ve bu gelişmeler diğer ideolojik ve politik hareketlerden etkilendi, işte o zaman Kürdistan'ın yeniden ayağa kalkışına tanık oluyoruz.

Güney Kürdistan'da gelişmeler daha farklı seyretmiştir. Irak sömürgeciliği Kürt egemen sınıflarının önderlik ettiği hareketleri tam anlamıyla bastırıp tasfiye edememiş, örgütlerini dağıtamamış ve politik etkilerini yok edememiştir. Oysa Kuzeyde bu süreç 1940'lara gelindiğinde hemen hemen tamamlanmıştır. Dolayısıyla tüm yenilgilere ve ağır kayıplara rağmen KDP ve daha sonra aynı kökenden gelen YNK Güneyin Kürt egemen sınıflarının partileri olarak varlıkları sürdürmüşlerdir. Yabancı dengelere oynamayı temel siyaset çizgisi haline getiren bu partiler, egemen bölge ve dünya dengeleriyle esasta karşı karşıya gelmemişler, tersine esen rüzgara göre yön almayı becermişlerdir.

Ancak Kuzeyde böyle bir egemen sınıf hareketi olmadı. Bugün tasfiye ve tersine dönüş hareketi ile böyle örgütlü, sistemin bir ayağı olabilecek bir hareket yaratılmak isteniyor,

Kongra-Gel de bunun örgütsel formu olarak düşünülüyor.

Ama bu pek olanaklı görünmüyor. Bunun kadrosu da yok. Kongra-Gelin başkanına bakın. Tek başına bırakılsa kendisini bile idare etmekten acizdir. Hangi birinin

kendilerine ait iradeleri var? Bu sözlerimizi, tek tek kişilerin kişiliklerinden bağımsız olarak, egemen sınıf kadrolarının durumunu daha iyi anlatmak için belirtiyoruz.

Dikkat edilsin, Kuzeydeki egemen sınıf siyasetçileri mücadelemizle birlikte belirmeye başladılar, ancak hep onun gölgesinde kaldılar. Bağımsız duruşları ve iradeleri hiç olmadı, fırsat bulduklarında küçük siyasal ayak oyunlarından uzak durmadılar. Hadep içinde yöneticilik yapanların ezici çoğunluğunun durumu budur. Aslında Öcalan 1990'lardan bu yana Kürt orta ve egemen sınıflarına alan açtı, onları kendi sosyal dayanağı ve politik zemini haline getirmeye çalıştı. Ama onlar hep iradesiz kaldılar. Bağımsız politik güç haline gelme olanakları da yoktu. Öcalan sisteminin kendisi bunu olanaksızlaştırıyordu.

Zaten Öcalan sistemi varlığını ve egemenliğini sürdürdüğü sürece Kongra-Gel ve daha sonra denenecek formların bağımsız siyaset ve siyasetçi üretmesi olanaksız düzeyinde güçtür!

Bütün bu etkenleri birlikte değerlendirdiğimizde Kuzeyin egemen sınıf hareketini geliştirmenin ne kadar güç olduğu ortadadır. Bu, aynı zamanda İmralı

çizgisinin, tersine, karşıtına dönüşüm sürecinin açmazlarını anlatıyor!

Tabii aynı zamanda bu, emekçilere dayalı devrimci mücadelenin olanaklarına da

Öncelikle Kuzey Kürdistan'daki egemen sınıflar 1940'lı yıllara kadar süren tenkil, sürgün ve tasfiye hareketiyle politik olarak dağıtıldılar, alınan çok yönlü tedbirlerle bir daha kendilerini toparlamaları büyük ölçüde olanaksızlaştırıldı. Ekonomik olarak kendi sistemlerine eklemelendiler, politik olarak kendi partilerinin basit bir eklentileri haline getirildiler. Devrimci mücadele süreciyle birlikte Kürt egemen ve orta sınıflardan gelen unsurların hemen hemen tümünün politik geçmişlerinde düzen partilerinin yerinin olması rastlantı değildir. Yıllarca DP, AP, DYP içinde "siyaset" yaptıktan ve Kürtlük belli bir değer kazandıktan sonra Kürt siyasetine soyunanların bugün herkesten daha fazla "yurtsever" pozlar takınması boşuna değildir.

işaret ediyor!

YORUM

NEDEN SOSYALİSTEN ŞOREŞGEREN KURDISTAN?

Kawa

Aslında bu sorunun cevabı çok açıktır!
Gelen durum göz önünde tutulduğunda, devrimci değerlerin yurtseverlik kavramının ne boyutlara vardırıldığı, içinin nasıl boşaltıldığı, devrimcilik ve yurtseverlik adına ne tür işlere kalkışıldığı rahatlıkla görülecektir.

İmralı tasfiyeciliği sadece kendi çizgisinde siyaset yapan örgüte değil, genel olarak Kürdistanlıların büyük bir bölümünü kapsayan yozlaşmanın, sosyalist değer ve çizgiden uzaklaşmanın en önemli nedenlerinden biridir. Aynı çizgi, diğer saptırıcı söylemlerinin yanı sıra, sosyalizmin Kürdistan mücadelesinin başarıya ulaşması önünde temel engel olduğunu söylemekte ve aynı zamanda karşı faaliyetler geliştirmektedir.

Öte yanda bazı grup ve kişiler de kendi çıkmazlarını, yaptıkları hataları görmeden, bunun özleştirisini vermeden sosyalizmi günah keçisi yapmakta birbiriyle yarışmaktadırlar. Bu, tarihten, yaşananlardan ders çıkarmamak demektir ki, Kürdistan ve ulusal mücadeleye zarar vermekten başka bir anlama gelmez.

Gelen noktada başkalarının ne söyleyip söylemediğine, ne yapıp yapmadığına bakmaktan çok, biz ne yapabiliriz, bu değerleri tekrar nasıl hak ettikleri yere oturabiliriz, sorularının yanıtlarını geliştirmemiz, müadele araç ve yöntemlerini netleştirip yola koyulmamız gerektiği düşüncesindeyim, hatta bunun zamanın çoktan gelip geçtiği kanısındayım.

Artık bir yerden başlamak gerektiğine inanıyorum. Bu doğru bir çizgi ve mücadele olmalı! Bunun da **SOSYALİSTEN ŞOREŞGEREN KURDISTAN** olduğuna inanıyorum. İdeallerimi ve inançlarımı, devrimci yurtsever sorumluluklarımı bu

oluşum içinde gerçekleştirebileceğime inandığım için bu oluşumun içindeyim.

Mücadeleye yeniden en sıcak ve devrimci duygularla sarılma zamanının geldiği kanısındayım .Yitirilen çok şey var maalesef! Ama hiç bir şey için çok geç değildir. Kürt halkı bu baskılar ve işgal altında bir ilkesi olduğu sürece baş kaldırılmasına devam edecektir. Bunu onlarca kez ispatlamıştır .

2004 yılına girdiğimiz bu günlerde yeni bir ruh, yeni bir hareket ve yeni umutlarla yarınları omuzlayacağız.

Teslimiyet ve tükeniş sürecinden kurtuluşun yolu, bağımsızlıkçı olmaktan, ,sosyalist olmaktan, yaratılan ve bugünden sonra da yaratılacak olan değerlere sarılmaktan geçer!

Bunca emek vermiş, bunca değer yaratmış, binlerce şehit vermiş bir halk, eminim ki bu gidişe dur demesini de bilecektir!

Halkın hiçe sayıldığı, halkın koyun sürüsü yerine konulduğu günler artık geride kaldı! Halkı siyasetin gerçek öznesi yapacak siyasal oluşumlara, siyasal öncülüğe ihtiyaç var. **SOSYALİSTEN ŞOREŞGEREN KURDISTAN** iddiada ve bu karardadır!

Siz de ona güç verin, ona destek sunun, dahası ona katılın!

SOSYALİSTEN ŞOREŞGEREN KURDISTAN'ı selamlıyorum!

YAŞASIN BAĞIMSIZ BİRLEŞİK SOSYALİST KURDISTAN

ZİNDANLAR

ZİNDAN DİRENİŞLERİ VE TASFIYECİLİK...

2000 yılının Ekim ayında F Tipi zindan politikasına karşı direniş başladığında onlar, olup biteni izlemekle yetindiler. Biraz da burun kıvrarak... Nede olsa “Yüce Adam” her şeyi biliyordu. “Devleti zora sokacak bir davranışta bulunulmamalı” demişti. “Oyuna gelememek gerekti. Barış süreci oynanmayacak kadar büyük ve hayati bir süreçti, herkes buna uygun davranmak zorundadır. Hücre Tipi cezaevi uygulaması abartılmamalı, ben de tek başıma bir cezaevinde değil miyim? Kaba ve basit direnişlere gelmemek lazımdır!” Böyle diyordu, İmralı’daki “Önderlikleri”...

Mazlum DOĞAN

19 Aralık’ta 20’den fazla zindana saldırıldığında ve Türkiye zindan tarihinin en büyük katliamlarından biri gerçekleştirildiğinde yine seyirci konumundaydılar. Bazıları yeni çizgilerinin ne denli doğru olduğunu, zamanında gerekli değişikliği yapmanın ne büyük bir iş olduğunu, bunun ancak büyük adamların yapabileceği bir şey olduğunu düşünüyorlardı. İçlerinde bazıları vicdan azabı çekiyordu, en azından seyirci kalmakla, hatta İstanbul’da 19 Aralık saldırısının hemen öncesinde süren açlık grevi eylemlerine son vermenin katliamlara çanak tuttuğunu, saldırıların önünü açtığını düşünüyordu. Ama bu vicdanlarında ortaya çıkan cılız isyan seslerini kendilerinden başka duyan olmadı, onlar da “genel akışa” ayak uydurdular, kendi iç çatışmalarıyla...

19 Aralık ve F Tipi Zindan saldırısı, genel bir saldırıydı ve 20 yıllık zindan direnişlerine yönelik bir rövanştı. Salt bu kadar da değil, tecrit, mutlak denetim, siyasal

kimliğe ve onun zindan koşullarında yeniden üretimine, sosyal varlığa dönük kapsamlı bir saldırıydı ve yeni bir zindan sistemini oturtmayı, kurumlaştırmayı hedefliyordu. O güne dek devrimci mücadelelere katkı sunan zindan direnişlerinin bu rolüne son vermek için yapılan çok boyutlu bir stratejiydi. Dolayısıyla onları da doğrudan ilgilendiriyordu.

İmralı’daki “Önderlik”, pişmanlık karşılığı bazı kırıntılara çoktan razıydı, ama bu tutumunu ödüllendirecek değillerdi. Ona “hizmete devam et, hizmette yoğunlaş ve derinleş” diyorlardı, o da öyle yapıyordu. Bunun bir gereği olarak tutsaklara ve partisine talimat gönderiyordu. “Karışmayın, direnmeyin, devleti zorlayacak davranışlardan kaçının!”

Onlar da öyle yaptılar...

Aradan yıllar geçti. Direnişlere rağmen F Tipi zindanlar açıldı, ardı ardına... Önce direnenleri götürdüler, katliam ve görülmemiş işkenceler eşliğinde... Çıplak şiddet ve zorun yanında hile yollarını da devreye sokarak zindan direnişlerini etkisizleştirdiler, toplum nezdindeki prestijini ve etkisini son derece sınırlandırdılar. Geleneksel noktada bu alanda belli bir mesafe aldılar, hücre tipi zindan sistemini önemli ölçüde oturtular ve bunu derinleştirme çabalarını da aralıksız sürdürdüler...

M. Hayri DURMUS

19 Aralık katliamının 3. yıldönümünde artık sıra kendilerine gelmişti. Başka bir tür hücre tipi cezaevi olan D Tipi zindanlar ve üç yıl önce açılmış F Tipi zindanlar onları bekliyordu. Onlar “sağlığı sağlığımızdır” güç ve enerjiyi boşa akıtma kampanyalarıyla oyalanırken “devletimiz” dedikleri TC, onlar için harıl harıl D ve F tiplerini hazırlıyordu. Onların ise bir hazırlıkları, düşünsel ve ruhsal

bir donanımları yoktu. İçleri yıllardır uygulanagelen öz boşaltma seanslarında boşaltılmıştı. “Direnmek mi”, bu artık kendilerine çok uzak bir kavramdı, “eski mahpuslar” için nostaljik bir anlamdan öte bir değer ifade etmiyordu. “Yetkililer” gelip “Beyler hazırlanın, yeni mekanlarınıza, beş yıldızlı otel konforundaki D ve F Tipi cezaevlerine gidiyorsunuz” dediklerinde bir zorluk çıkarılmayacak, tam bir kadercilikle hazırlanıp yola koyulacaklardı; çaresiz... Büyük yerden emir öyle gelmemiş miydi?

Ve bir şafak vakti, henüz gün ağarmamışken geldiler, “hazırlanın, gidiyorsunuz” dediklerinde son derece çaresiz ve yalnız hissettiler kendilerini. En kötüsü binlerin, belki de milyonların içinde tanımsız, iç acıtan bir yalnızlık duygusu yaşamalarıydı. Fark ettiler ki aslında yıllardır F tiplerini yaşıyorlardı, onlar, on binlerin içinde yalnızlığa mahkum edilmiş, kendi bireysel dünyalarına, ham hayallerin içine sonu belirsiz bir yolculuğa çıkarılmışlardı. Yani mahkumiyetin içinde mahkumiyeti yaşıyorlardı. Şimdi yola çıkacaklardı, sonu belirsiz değil, D ve F tiplerine götürülüyorlardı...

Neler oluyordu?
Hani barış süreci ve sonuçları?

Ya birlikte kurduğumuz denilen devletimiz bu muydu?

Sorular, soruları kovalıyordu. Ama hepsinin hiç bir yanıtı yoktu. Her şey

anlamsızlaştırılmıştı, kavramların içi boşaltılmıştı. Bilinçleri çarpıtılmış, bellekleri büyük bir silginin altına alınmıştı, ruhları uyduruklaştırılmıştı.

Eskiden olsa böyle çaresizleri oynarlar mıydı? Derlerdi ki;

Tamam, düşmandır, o kendi sömürgeci politikasının gereğini uygulayacaktı, bize düşen de siyasal kimliğimize ve sosyal varlığımıza uygun bir çizgi izlemek, doğru bir direniş çizgisine uygun davranmaktır.

Ama heyhat! Bu belli belirsiz hayaller çok uzaklarda kalmıştı... Şimdi boyun eğiş

zamanı, barış süreci denilen de tastamam bu değil mi ki?

“Hazırlanın, gidiyorsunuz” komutu ve yarattığı şaşkınlık, bu çatışmalı, çaresiz, umutsuz çatışmalı hayallere yöneltti, kısa bir an için... Hemen gerçeklere döndüler, telaşa sağa sola koşturarak çantalarını, valizlerini, öteberilerini hazırladılar. Artık çıkmaya hazırıldılar...

Yeni bir dönem mi açılmıştı? Hayır,

dün F Tipi zindanların kanlı açılışında sessiz kalmış, hatta buna çanak tutmuş ve oturmasında dolaylı dolaysız destek sunmuşlardı, böylece büyük katkılarıyla hazırlanan yeni mekanlarına gidebilir ve bir bakıma kendi eserleriyle gurur duyabilirlerdi!

Hiç kuşkusuz kimlerden söz ettiğimiz açık olmalı...

Dünün PKK’li, bugünün KADEK, PRD ve Kongra-Gel’li tutsaklardan söz ediyoruz, İmralı Partisinin fiziki, düşünsel ve ruhsal tutsaklarından...

Biraz drammatize ettiğimiz bu utanç verici teslimiyet sürecini biraz daha yakından değerlendirmemiz gerekir. Kısa bir tarih gezintisiyle... Çünkü bugünkü teslimiyetin kökleri yıllar öncesine dayanıyor...

I.

Zindan Direnişleri ve Zindanlarda Tasfiyeciliğin Kısa Tarihiçesi

Zindan direnişleri, Kürdistan ve KUKM tarihinde çok önemli bir rol oynamıştı. 1980-84 kritik döneminde Zindan Direnişleri öncü bir rol oynamış, “Geri çekilme” döneminde ortaya çıkan boşluğu doldurmuştu. Bu öncü rol, oynanmasaydı, 15 Ağustos Atılımı bir hayal olurdu. Zindan Direnişleri toparlayıcı, harekete geçirici, örgütleyici bir rol oynamış, ülkeye dönüş, gerillaya hazırlık ve giderek 15 Ağustos adımlarının atılmasında tetikleyici bir etkide bulunmuştur.

Anılan dönemde zindanlar, tarihsel bir hesaplaşma alanı haline gelmişti.

12 Eylül faşizmi, devrimci yurtsever tutsaklar şahsında Cumhuriyetin Kürdistan stratejisini uygulamak ve kesin sonuç almak istiyordu. 1970'lerin ortalarından itibaren yeniden yeşeren ulusal kurtuluş umudunu, bilinci ve inancını yok etmek istiyordu. Amacı bu kadar korkunç olan bir politikanın araç ve yöntemlerinin korkunç olması boşuna değildi. Diyarbakır zindanında akıl almaz işkencelerin yapılmış olmasının nedeni anılan bu amacın kendisidir. Yoksa şu veya bu "yetkili"nin sadizimiyle ya da herhangi bir kişilik özellikleriyle açıklanamaz.

Tutsaklara dayatılan teslim alma, davaya ihanet ettirme ve oradan teslimiyet ve tasfiyeciliği bütün topluma yayma ve egemen kılma politikasına karşı ya direnilirdi, ya da teslim olunurdu. Orta bir yol yoktu. Dayatılan politika ve uygulama yöntemlerinin kendisi bütün ara yolları ortadan kaldırmıştı.

PKK tutsakları kararlarını kesin bir biçimde verdiler: Bedeli ne olursa olsun, sonuna kadar direnilecek, ulusal imha politikasına karşı ulusal kurtuluş devriminin, sosyalizmin ve partinin onuru, davası savunulacaktı. Ve dediklerini kararlılıkla yaptılar. 1981 Direnişi, Mazlum Doğan ve Dörtlerin Eylemleri, 14 Temmuz, Eylül 1983 ve Ocak 1984 Direnişleri anılan direniş kararının en somut ve görkemli zirveleri niteliğindedir. Bu direnişlerin bir sonucu olarak TC'nin zindanları teslim alma, onlar üzerinden PKK ve Kürdistan halkını teslim alma politikası o tarihsel süreçte boşa çıkarıldı. Bunun bir sonucudur ki direniş bayrağını devralan gerilla, 15 Ağustos ve devrimci savaş sürecini başlatmış oldu.

Diyarbakır zindanı tam anlamıyla bir laboratuvar işlevini gördü. Zindanlar, TC'nin, özel savaşın bütün çıplaklığı ile kendisini sergilediği bir platformu olduğu gibi, ulusal kurtuluş devrim çizgisinin ne olduğunu, ne olması gerektiğini bütün çıplaklığı ile gösterdi. Daha sonra özel savaşta denenilen tüm politikalar, taktikler, yöntem ve araçlar Diyarbakır zindan laboratuvarında denemiştir. Aynı biçimde kazandıran çizginin devrimci direnişçilik olduğu tartışmaya yer

vermeyecek bir biçimde kanıtlanmıştı. Devrimci savaş süreci de bu gerçekliğin doğrulanmasıydı.

"Teslimiyet ihanete, Direniş zafere götürür" şiarı zindan direnişlerinde doğrulanmasına ve devrimci savaş bu anlayışın daha üst düzeyde bir üretimi ve uygulaması olmasına rağmen direniş anlayışı sistematik bir biçimde tasfiyeye alındı. Bu sürecin kahramanı A. Öcalan'dan başkası değildir.

Zindan direnişleri organik olarak dışarıdaki parti ile ilişkili değildir. Öcalan, bu alanı henüz tam anlamıyla kendi sitemine bağlamamıştır. Zindan kadroları 1970'li yılların devrimci eğitimini almış, direnişler sürecinin sınavından geçmiş, kendisine

güvenen, toplum nezdinde de haklı bir saygınlık kazanmış kişiliklerdi. Bu durum mücadelenin diğer alanlarında sistemini kurmuş ve oturmuş Öcalan için bir tehdit olarak algılandı. Hem direniş bilinci ve ruhunun, hem de onun ortaya çıkardığı saygınlığın kırılması ve yok edilmesi gerekiyordu. Yoksa kendi sistemini tam güvencede görmüyordu. Bunu IV. Kongrede çok net görmüştü. Mehmet Şener'in de çabası ile parti merkezi belli bir denge unsuru haline getirilmeye çalışılıyor, Öcalan sistemini sınırlandırıcı bazı kararlar alınıyordu. Bunu gören, anlamını derinden hisseden Öcalan hemen harekete geçti. Şener'e karşı geliştirilen imha operasyonu ile aslında zindanları ve devrimci tutsakları teslim alma sürecinin düğmesine basmış oluyordu. Uyduruk gerekçeler ve tarihte eşine az rastlanan bir "yargısız infaz" ile Şener'i tasfiye eden Öcalan, bu noktada kazandığı "başarı" ile zindanlara yöneldi ve Zindan Direniş Konferansı (ZDK) ile sistemini zindanlara taşıdı ve bu alanı da kısa sürede teslim aldı. Bu konuda Bir Yanılsamanın Sonu adlı kitapta şu değerlendirme yapılıyor:

"Zindan Direniş Konferansı (ZDK) ile zindanları ve zindan direnişlerini teslim

alma, rehabilite etme hareketi başlatır. Zindanlar için yapılan eleştiriler özet olarak şunlardır: "Grup döneminden kalma, amatör, resmîyete gelmeyen, kendini farklı merkez hisseden, rehabiliteye uğramış kişilikler! Zindanlar çizgi karşısında sapmalı bir durumu yaşıyorlar..." (...) Gerçek olmadığı halde, yapılan değerlendirmelerde zindanın gerçekliği ile Şener'in kişiliği özdeşleştirilmiş, onunla açıklanmıştır. 14 Temmuz direnişinde direniş önderlerinin şahadetinden sonra Şener'in zindan önderliğini ele geçirdiğini ve böylece zindanların sapmalı bir sürece alındığını belirtmiştir. Burada Öcalan gerçekleri açıkça tahrif etmekte sakınca görmedi. Zaten onun için önemli olan gerçekler değil, kafasındaki politik kurgu ve sonuçlarıdır. Öyle olmasaydı ZDK'yu gerçekleştirirken zindan merkezinden bilgi alma gereğini duymaz mıydı? Oysa zindan konferansı yapılmış, ancak başından beri zindanı yaşayan, zindan politikasını belirleyen, bütün ayrıntılarını bilen arkadaşlardan ve merkezden bilgi alınmamış, alınma gereği duyulmamıştır. Burada amaç gerçekleri açığa çıkarmak, bu gerçekler ışığında zindanları partiyle bütünleştirmek değil. Amaç, ilkesel, organik, politik bir bütünlüğü yakalamak değil. Amaç, Öcalan sistemini oturtmaktır! Amaç, kendisine alternatif olabilecek, kafa tutabilecek, ideolojik ve ruhsal açıdan teslim olmamış zindan kadrosunu teslim almaktır!

Amaç bu olunca olguları tahrif etmek de zor olmuyor. (...) Yaşamıyla, eylem çizgisiyle zindanlar, Öcalan tarafından tamamen teslim alınıyor. Bu da rehabilitasyona karşı mücadele bayrağı altında yapılmıştır. Hem düzene, hem de "önderlik gerçeği" denilen sisteme doğru zindanlar rehabilite edildi, uyumlulaştırıldı. Bu, zindanlar eylemsiz bırakılarak, devrimci, direnişçi yönleri sürekli aşındırılarak yapıldı. "Ekonomist eylem anlayışına kayılmamalı" gerekçesiyle PKK'nin devrimci çizgisinden reformist anlayışlara kayıldı; bu yaklaşımın sonucu, on bini aşan zindan yapısının rehabilite edilmesi ve düzene eklenmesi değilse nedir?

ZDK ile zindanların tarihini Öcalan istediği gibi yazdı. Tıpkı resmi parti tarihinin

yazılışı gibi. "Direndik, kazandık diyorsunuz, fakat ben olmasaydım bunlar olmazdı" diyebilmiştir. Bu yaklaşımla yapılan Zindan Konferansı, Öcalan "sisteminin" bütün alanlara ve kadrolara egemen kılındığı bir platform niteliği taşımıştır.

'80-'84 dönemi ve '91'e kadar olan zindan direnişleri

gerillaya, mücadelemize muazzam katkılar sunmuşlardır. Bu direnişlere katılan arkadaşlar her şeylerini ortaya koymuşlar, defalarca ölümün ucundan dönmüşlerdir. İşte bu direnişleri ve

direnişçileri Öcalan, kendisi için potansiyel bir tehdit olarak görmüş, iç mantığı gereği her açıdan kendine ait gördüğü mutlak iktidarını bu alanlara bire bir taşımayı yaşamsal önemde değerlendirmiştir. ZDK'yu bu değerlendirme ışığında yapmış, ardından İç Koordinasyonu bu temelde kurmuş ve görevlendirmeyi bu amaç bağlamında yapmıştır. Kısacası Öcalan sisteminin mantığı, denetim dışı hiç bir alan bırakmamak, ruhlara kadar her şeye hakim olmaktır. En son ZDK ile zindanlara "çekilen operasyon" bundan başka bir şey değildir!

ZDK'nın tamamlanmasıyla birlikte zindanlar da "sisteme" çekildi. Artık teslim alınmamış, bağlanmamış, denetim dışı tek bir alan ve kişilik kalmamıştır. Bundan sonra önderlik "sisteminin" derinleştirilmesi, teorisinin oluşturulması ve bunun ruhlara yedirilmesine geçilmiştir."

Evet, 12 Eylül faşizminin başaramadığını Öcalan ve sitemi başarmıştır. Direniş çeşitli gerekçelerle ve tımturaklı laflarla mahkum edilmiştir. 1991 tarihinden sonra on binler zindanlara alınmasına rağmen bu kadar büyük bir kitle eylemsizliğe, direnişsizliğe ve zamana yayılmış bir çürümeye bırakılmıştır.

Eylemsizlik çizgisiyle on binlerin direniş ruhu yok edilmeye çalışırken,

“Çözümlemeler” direniş bilinçleri katledilmiştir. Dolayısıyla 1991’den bu yana tutsakların ciddi, etkili, tutarlı ve sonuç alıcı bir eylemi olmamıştır. Aynı şekilde Tutsak aileleri ve yakınları hareketi etkili politik bir güç haline getirilememiştir. Oysa 1991’den önce güçlü bir zindan direniş hareketi geliştiği gibi, onunla birlikte etkili bir tutsak aileleri ve yakınları hareketi de yaratılmıştır. Oysa 1991’den sonra genelde mücadele gelişmiş, on binler zindanlara alınmış ve buna dayanarak daha etkili ve güçlü bir zindan ve aile hareketi geliştirilebilirdi. Ancak ne yazık, ZDK tasfiyeciliği zindan direnişlerinin özünü boşaltmış, tutsak yakınları hareketini etkisizleştirmiştir. Bu çok bilinçli bir tasfiye hareketidir, çünkü Öcalan, kendi denetimi dışında veya denetimi dışına çıkma potansiyeli taşıyan hiç bir siyasal harekete ve oluşuma izin vermemeyi, kendi “iktidar teorisi”nin kaçınmaz bir gereği saymıştır.

İmralı süreciyle birlikte bu tasfiyecilik daha üst boyuta çıkarılmıştır. Öcalan’ın yakalandığı ilk dönemde zindanlarda kimi tartışmalar, kimi soru işaretleri belirmesine rağmen, hatta “PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları” gibi bir çıkış gerçekleşmesine rağmen bu, mevcut gidişi durdurmaya ve çıkışın güçlü bir direnişe dönüşmesini sağlayamamıştır. Kuşkusuz zindanlardaki küçük çaplı bir çıkışın tek başına çok kapsamlı bir tasfiye hareketini önlemesi ve ona karşı politik bir alternatif geliştirmesi çok güçtü. Kuşkusuz bu başka bir tartışmayı gerektiriyor. Şunu vurgulamaya ve hatırlatmaya çalışıyoruz: Zindanların kendi doğasından kaynaklanan tasfiye etkenlerin ötesinde Öcalan çok sistemli bir öz boşaltma ve ruhsuzlaştırma hareketini gerçekleştirmiş ve yakalanıp “Devlete hizmet” sözü verdiğinde zindan direnişlerinden geriye pek bir şey kalmamıştı; kendi sistemi bu alanda da mantiki sonucuna varmıştı. Zindan yapısının hiç bir direniş göstermeden İmralı çizgisine yatmasının ve daha sonraki teslimiyetçi çizgide yürümesinin temel nedeni budur!

II.

F Tipi Zindanlar ve Zindan Direnişleri

Aslında TC, zindan direnişlerinden kesin bir rövanş almak ve 12 Eylülün zindan programını hayata geçirmek için sayısız kez saldırmış, sayısız Genelge hazırlamış, bir çok denemede bulunmuştur. 1988 1 Ağustos Genelgesi ve bu ekseninde bütün cezaevlerine yapılan saldırı, 1991 Eskişehir Hücre Tipi zindanının açılması, 1996 yılında aynı cezaevinin yeniden açılması ve yeni bir saldırı dalgası zindanları teslim almanın, direnişleri yok etmenin belli başlı adımları niteliğindedir. Bu saldırılara karşı genel olarak direnilmiş ve saldırılar ağır bedeller pahasına da olsa püskürtülmüştür. Zindanların kararlı bir biçimde direnmeleri, hiç kuşkusuz sonucun tayin edilmesinde belirleyici öneme sahiptir. Ancak, unutmamak gerekiyor ki, bu “belirleyicilikte” o dönemde gerilla ve serhildanlarla sağlanan genel politik denge de sonucun belirlenmesinde göz ardı edilmemesi gereken diğer önemli bir etkidir.

Dikkat edilirse 1991’den sonra PKK tutsakları Öcalan sistemi tarafından eylemsizliğe mahkum edilerek politik etkileri sınırlandırılmasına rağmen genelde sağlanan politik denge devam ettiği için Türkiye sol gruplarının eylemleri belli ölçülerde başarılı olabiliyor, devletin zindanları teslim alma programı başarıya ulaşamıyordu. Diğer bir çok etkenin yanında sözünü ettiğimiz dengenin hatırı sayılır bir rolü var.

Ancak İmralı süreci ile birlikte bu denge tümünden çöktü ve bunun sonuçları da çok dramatik oldu. F Tipi Zindan programı anılan dengenin çöktüğü, yani KUKM’nin, bütünüyle tasfiye sürecine alındığı, silahsızlandırılma sürecine ve devletin yedeğine alınmaya başladığı bir döneme denk getirildi. Dolayısıyla bu kez direnişler çok daha elverişsiz politik ve psikolojik koşullarda gerçekleşecekti. Ancak ne yazık, Türkiye sol grupları değişen bu koşulları kavrayamadılar, değerlendiremediler ve sonuçta devlet en az 20 yıllık Zindan Direnişlerinin rövanşını büyük ölçüde almış oldu! Bu konunun değerlendirmesi çok daha kapsamlı bir biçimde yapılacaktır. Şimdi bu

konuda 18 Aralık 2002 tarihli PKK-DÇS imzalı, **“19-22 Aralık Katliamı ve Direnişi”** başlıklı bildiri yapacağımız kimi aktarmalarla yetiniyoruz.

“Devlet, F Tipi zindan sistemini sürdürme kararından geri adım atmama eğilimindedir. Zindan direnişlerini kırmak, etkisizleştirmek ve sonuçsuz bırakmak için bugüne kadar katliam, yakıp yıkmaya, işkence, zorla müdahale gibi şiddet yöntemlerinin yanı sıra içten çözüme, tahliye yöntemiyle yozlaştırma ve iç boşaltma taktiklerini geliştirdi. Kabul edilmelidir ki bu yöntemlerinde görece bir başarı kazanmış gibidir.

Devrimci tutsaklar teslim olmayacaklarını, ölümüne direneceklerini, onurları ve kimlikleriyle zindan yaşamlarını sürdürme kararında olduklarını kanıtlamışlardır. Bu anlamda görevlerini yapmışlar ve yapmaya da devam etmektedirler. Bu, sorunun bir boyutudur. Bir de diğer boyutları var ve bunlar şimdiye kadar pek tartışılmadı, yeterince üzerinde durulmadı.

Aslında F Tipi zindanlar sorunu, salt “içerdekilerin”, devrimci tutsakların sorunu değildir. Sorun bir devlet politikasıdır, bir sistemi oturtmaya dönük ve genel olarak devleti yeniden

biçimlendirme sorununun önemli bir parçasıdır. Başka bir ifadeyle devrimci hareketleri bastırma, etkisizleştirme ve gelişme olanaklarını sınırlandırma politikasının etkili bir parçasıdır. F Tipi zindanlar, İmralı üzerinden Kürdistan’da egemen kılınmaya çalışılan tasfiye ve denetim altına alma sürecini tüm TC sınırları içinde egemen kulma politikasının bir parçasıdır. Dolayısıyla F Tipi zindanlar sorunu bütün toplumun, bütün emekçilerin, bütün devrimci yurtsever ve sosyalist hareketlerin sorunudur. Soruna bu açıdan

bakıldığında şu sorular kendini dayatıyor ve kapsamlı bir tartışmayı bekliyor.

Devrimci örgütler, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesine soyunan hareketler, çevreler ve bireyler F Tipi zindanlar karşısında görevlerini yaptılar mı? Ne kadar?

Bu soru, aslında genel anlamda kendi devrimci görevlerini yerine getirip getirmemeye doğrudan bağlantılıdır.

Bir görevin başarılması için öncelikle o görevin ve çözmekle yükümlü bulunduğu sorunun doğru ve bütün boyutlarıyla kavranması gerekir. Peki, sol, gerçekten F Tipi zindanlar politikasını tam ve yeterince kavradı mı, bu kavrayışı etinde kemiğinde hissetti mi? Eğer bu gerçekliği kavrayıp etinde kemiğinde hissettiyse gerçekten uzun vadeli ve çeşitli olasılıklara karşı geliştirdiği bir direniş stratejisi var mı? Devletin sayısız taktiği ve uygulamayı içeren bir zindan stratejisi var ve bunun nasıl uygulandığını hepimiz gördük ve yaşadık. Ya sol güçlerin?

“Ölümüne ve sonuna kadar direniriz” demek, bir direniş stratejisine sahip olmak mıdır? Bir direniş stratejisinin var olması da tek başına yetmez, bunun çeşitli taktiklerle uygulanması, sonuç alıcı ve güç geliştirici manevraların yapılması, kısacası direnişin iyi ve doğru yönetilmesi ve yürütülmesi de başarıda vazgeçilmezdir. Peki, gerçekten direniş doğru ve sonuç alıcı bir tarzda yönetildi mi? Düşmanın hangi taktiği, hangi yöntemi, hangi manevrası boşa çıkarıldı ve hangi taktik ve yöntemlerle?

Bir daha altını çizerek vurgulayalım, devrimci tutsaklar görevlerini yapmışlar, şimdi de yapmaya devam etmektedirler. Ya “Dışarıdakiler”? Yapamadysalar, yapamadysalar neden?

Doğru bir strateji, öncelikle doğru bir güç ilişkileri ve güç dengelerinin tahliline dayanır. Peki, genelde sol, direnişin başlarında, yani 20 Ekim 2000 tarihinden önce doğru bir güç ilişkileri ve güç dengeleri tahlili yapabildi mi? Yoksa “erken zafer” yanılısamasını mı yaşadı? En başta da İmralı ihanetiyle birlikte dengelerde yaşanan alt üst oluş, bunun sol ve halk üzerinde kısa, orta ve uzun vadede yaptığı ve yapacağı etkiler ve sonuçları yeterince değerlendirilip hesaba

katıldı mı? Başlayan büyük yıkım ve tasfiyenin direnişler üzerine nasıl çökeceği önceden öngörülebildi mi? Temel dinamikler ile geçici, görece destekçiler ve son derece kaypak eğilimler ne kadar kavrandı ve aralarındaki farklılık ve ilişkiler ne kadar doğru kavranabildi?

İmralı sürecinin algılanışı, sonuçları ve etkileriyle kavranışı konusunun altını özellikle çizmek istiyoruz. Bu, aslında genelde kendi devrimci kimliği ile ayakta kalıp kalmamanın da önemli bir ölçütüdür. Direnişi doğru ve sonuç alıcı tarzda yönetmenin de çok önemli bir etkenidir. İmralı teslimiyet, ihanet ve tasfiye sürecini doğru değerlendirmek, bunun güç ilişkileri ve dengeleri üzerinde yarattığı etkileri doğru okumak ve doğru bir çizgi tutturmak için, öncelikle, bağımsız bir duruşa, kendine ait bir konuma sahip olmak gerekiyor. Kabul edilmelidir ki İmralı sürecine kadar PKK ekseninde bir denge oluşmuştu. Sol da farkında olsun veya olmasın bu genel dengenin içinde bir yer tutuyor ve kimi durumlarda kendi gücünün ötesinde bir etkiye sahip olabiliyordu. Fakat İmralı süreciyle birlikte bu denge çöktü ve sol da genel olarak boşluğa düştü. Bu boşluktan çıkabilmesi ve toparlanabilmesi için bağımsız bir duruşa sahip olması gerekiyordu. Daha da önemlisi boşluğa düştüğünü görebilmesi gerekiyordu. Ancak ne yazık ki sol ne boşluğa düştüğünü görebildi ne de bağımsız bir arayış içine girdi, dolayısıyla kendisinin ekseninde olduğu bir denge geliştirmek yerine belli bir bocalama ve yalpalamadan sonra İmralı çizgisine, İmralı partisi KADEK'e yamandı. Geleceğini burada gördü. Zindan direnişleri ve en son seçimlerde ortaya çıkan tablo bunu kanıtıyor. Bu, bir çöküş ve bitiş değilse nedir? Varlığını ve geleceğini teslimiyet ve tasfiyeciliğe yamanmakta bulanların geleceği olabilir mi? Daha da önemlisi kendilerine ait bir yerleri, duruşları ve siyasetleri olabilir mi?

Devrimci tutsaklar, 19-22 Aralık katliamı karşısında ölümüne direndiler, gerçekten de destan yarattılar. 28 şehit ve onlarca yaralı pahasına bunu gerçekleştirdiler. Bu direnişte Sultan SARI ve

Fahri SARI adlı arkadaşlarımız devrimci çizgimizi en iyi şekilde temsil ederek ölümsüzleştiler. Sultan, Fahri ve diğer onlarca devrim şehidi devrim, özgürlük, bağımsızlık ve sosyalizm davasında ısrarı, sonuna kadar yürümeyi anlatmaktadırlar. Özellikle bu yenilgi, gericilik ve tasfiye sürecinde devrimci ilkeler ve kimlikte ölümüne ısrar, bu büyük direnişlerimizin öğrettiği ve her koşul altında mutlaka yerine getirilmesi gereken en temel derstir. Bu dönemde en önemli nokta budur. Dönemin görevi de budur! Devrimci çizgide ve devrimci ilkede ödünsüz bir direniş, işte Sultanların, Fahrilerin ve yüzü aşan son zindan direniş şehitlerimizin işaret ettiği temel görev budur!

Devlet, tarihinin en büyük ve vahşi zindan katliamını gerçekleştirdi, gerçek yüzünü, kimliğini ve niteliklerini gösterdi. Bu katliamı unutmamak gerekir. Bu katliamı ve dolayısıyla gerçek devleti unutanlar devrimci siyaset yürütemezler, ancak içi boş reformlarla kendini avuturlar.

F Tipi zindanlar politikası hala bütün şiddetiyle sürdürülüyor. Buna karşı direnişler de... Ama daha çok sınırlandırılmış, etkisi azaltılmış, genel kamuoyu tepkisizleştirilmiş olarak. Kuşkusuz F Tiplerine karşı direnmek esastır. Ancak bu direniş uzun vadeli bir stratejiye, kendi içinde esnek yöntemlere sahip mücadele taktiklerine sahip olmak durumundadır. Dikkat edilirse özel savaş rejiminin F Tiplerini oturtmak, direnişleri kırmak, içten yozlaştırmak için sayısız yöntem deniyor, sayısız manevra çeviriyor.

Devrimci güçlerin de öncelikle süreci daha soğukkanlı değerlendirmeleri, direniş süreciyle ilgili siyasal bir muhasebe yapmaları gerekmiyor mu? Bunun zamanı değil mi? Elbette kırıp dökmeden, devrimci değerlere özenle sahip çıkarak bu yapılmalı. Direnişlerde yeni açılımlar yapmak ve kendini aşmak için bu kaçınılmazdır. Devrimci değerlere sahip çıkmanın, şehitlerin anılarını yaşatmanın ve amaçlarını gerçekleştirmenin yolu da buradan geçer. Yoksa sonuçsuz kendini tekrardan değil...

(...)

Kısacası bu süreç ayrıştırıcı, netleştirici bir rol oynadı, diri, yaşayan yanlarla ölen, çürüyen yanları kesin bir biçimde ayrıştırdı ve netleştirdi...

19-22 Aralık Katliamını lanetle anmak ve 19-22 Aralık Zindan devrimci direnişçiliğinin güncel temsilini yapmak çok önemli. Bu, devrimci yurtseverliğin kaçınılmaz bir gereğidir. Ama bunun için bu iki yıllık sürecin ayrıntılı bir değerlendirmesini yapmak ve temel derslerini bilince çıkarmak gerekir."

III. Sonuç Yerine

19 Aralık Katliamının üzerinde tam üç yıl geçtikten sonra Türk devleti, yeni bir operasyon başlattı. Bu kez sıra devletten af dilemeyi bekleyenlerdi, bunu "barış süreci" saptırmasıyla yapanlardaydı. Elbette İmralı çizgisinin bir gereği olarak direnmeyecek, devlete zorluk çıkarmadan D ve F tiplerine gideceklerdi. Gerçi oyalayıcı ve hiç bir politik değeri olmayan bir kaç günlük açlık grevleri yapacak, ailelere ve insan hakları çevrelerine "direniş" çağrılarını yapacaklardı. Ama bunlar görüntüyü kurtarmaya bile yetmeyecekti. Bu etkisizlik o kadar belirgindi ki, Kongra-Gel'in kimi yönetenleri bile bu durumu eleştirmekten geri durmuyordu. Tutsaklara ve yakınlarına daha etkili direnme çağrısı yapıyorlardı. Ancak bu çağrılar hiç bir politik anlamı yoktu. İmralı çizgisi reddedilmeden, daha doğrusu ZDK tasfiyeciliği ve sonuçları devrimci bir bakışla aşılardan direniş çağrıları direnişle alay etmekten başka bir şey değildir.

Hiç kuşkusuz TC'nin zindan saldırıları devam edecek, hem de daha da boyutlanarak... Tecrit ve teslim alma politikası Tek Tip elbise, "yeni" infaz yasaları ile yeni boyutlar kazanacaktır. Bu saldırılara, teslimiyetçi anlayışlara karşı

yapılması gereken bellidir:

Mazlumlarmın, Kemallerin, Hayrilerin ve diğer binlerce direnişçinin çizgisini günün koşullarına göre kararlı, ödünsüz ve etkili bir biçimde

uygulamak! Bunun yolu ise teslimiyet sürecini bütün boyutlarıyla değerlendirmek ve bilince çıkarmaktan geçer...

Şu anda İmralı tasfiyeciliğinin etkisinde olan tutsakların yapması gereken de bundan başkası değildir!

TARTIŞMA

İHANET KÜRDİSTANDA TC'NİN OLUŞTURDUĞU BİR SINIFTIR

H. MIRZOR

Ülkeleri başka bir güç tarafından işgale uğramış topluluklar, uluslar her zaman ihanetle iç içe yaşarlar yaşamak zorundalar, ihanet adeta işgale uğramış ulusların kaderidir.

İhanet bazı uluslarda daha az, ama bazı uluslarda had safhadadır, ülkedeki işgal uzun sürdüğüce ihanetin derecesi de derin olur.

Başka toprakları işgal eden, orda kendi hegemonyasını kurmak isteyen işgalciler üç temel dayanağa dayanırlar. Bir:kendi gücü; iki: dış güçler (emperyalistler veya çıkarı olan güçler) ve asil konumuz olan üç: ihanetçiler.

Ülkemiz Kürdistan oldukça uzun bir suredir Türk hegemonyası altındadır. Türk Devletinin kurduğu sistem, Kürdistan'da göreceli bir işgal gibi görünebilir, ama bu böyle değildir.. Yanıltıcı olduğu için ve hep yanıltığımız için işgalciyi yanlış analiz edip yanlış politikalar uyguladığımız için yenilgiler almaktayız. Ancak dar ağaçlarına gittiğimiz zaman meselenin vahametini anlamaktayız.

İşgalci TC, ülkemizde iki temel güce dayanmaktadır. Bu tabii ki, kendi askeri gücü ve onun destekçisi olan stratejik dostlarıdır. Ama asil onu ülkemizde ayakta tutan ihanetçilerdir. İhanetçiler, ülkemiz Kürdistan'da kişiler değil, bir zümredir, hatta bir sınıftır artık. TC'nin oluşturduğu bir sınıf.

Kürdistan tarihine baktığımızda ihanet etmiş, TC ye ajanlık etmiş bir kaç isme rastlarız ve bu isimler, Kürdistan tarihinde sık sık rastladığımız isimlerdir. Hatta artık klişe haline gelmiş isimlerdir bunlar .. Ama asil iç ihanetin vahimliğini bize anlatır derecede mi ? Hayır, hiç kuskusuz hayır!

Tabii ki, ihanet eden şahısları ele alıp üstünde duracağız. Bunu yapmanın nedeni, ihanete bir sıfat, bir yüz vermektir. Ama ülkemizdeki ajanlaştırılmış ve devlete

bağlanmış, kendi özüne, ülkesine, ulusunun kalbine saplanmış ihanet hançerini görmek, gelecek mücadele açısından önemlidir.

TC, ülkemizde hangi yollarla böyle bir ihanet sınıfı diyebileceğimiz sınıfı yarattı? Bunu çeşitli yollarla yaptı. Peki nelerdir bu metotlar? Bunlara bir bakmakta yarar vardır.

Bir; ülkemizde kendi işlerine aylık karşılığı memur ettiği kişiler, aileler, hatta aşiretler. Bu, “Kürdistan'da Türk devleti için çalışan, memurluğunu yapan bütün Kürtler ihanetçidir” anlamına gelmez!

İki; TC'nin resmi devlet dini olan Sunni dini ülkemiz Kürdistan'da TC'nin en çok kullandığı öğelerden biridir. Hatırlatmakta yarar var: Ülkemize gelen özel tim şefi İbrahim şahin ilkin göreve camide namaz kılarak başlamıştır. Partimiz PKK'ye karşı yürütülen özel savaşta helikopterlerden atılan kuran ayetleri hala hafızalarımızda. Yani İslam dini Kürt halkının zayıf noktası olduğu için bu alanda başarılı bir çalışma yapmış ve iyi bir ürün almıştır. Hizbullah denen özel milis örgütlenmesi de temelini bu dini örgütlemeye bulmaktadır.

Uç; ve belki de en önemlilerden diyebileceğimiz Kürtler içinden devşirip yetiştirdikleri kadrolardır. Bunun temelini aşiret okulları oluşturmakta. Aşiret okullarında yetiştirilen Kürtler sonradan Hamidiye alaylarının başına getirildiler ve Kürdistan'daki bütün dini ve diğer halklara (Ermeni, Süryani, Alevi) karşı kullanıldılar ve böylece Kürdistan'da derin düşmanlıklar yarattılar. Hamidiye Alayları günümüzde köy koruculuğuna dönüştürüldü.

Dört; Türk sömürgeci sistemi içinde yer verilen devşirmeler. Bunlar hep batıda tutulur ama gerektiğinde bunlara “ben de Kürdüm ama...” dedirtilir. bunlara örnek olarak K.İnan, H. Çetin, M. Moğultay gibi Kurt düşmanı devşirmeleri sayabiliriz.

Yukarda saymaya çalıştığımız unsurlar birbirinden kopuk gelebilir ama bunların hedefi birdir Hedefleri, Kürdistan'ın işgaline destek ve Kurt halkının Türk sistemi içinde eritme sisteminin yerel ayağı olabilmektir. TC'nin hedeflerine ulaşmak için bu ajanlaştırılmış ihanetçi sınıfa ihtiyacı var. Dahası bu sınıf olmadan TC'nin Kürdistan'da barınması olanaksız gibidir.

Ajanlaştırılmış zümre yada sınıf, ki bence **ajanlaştırılmış ihanetçi sınıf** en doğru belirlemedir, her zaman TC'yi açık desteklemez. Her zaman siyah ve beyaz gibi değildir. Aslında siyah ve beyaz gibi olanı görmek kolaydır. Açıkta TC güçleri içinde yer alanlar mücadelemiz açısından kolay deşifre edilebilen ve hedef haline getirilen güçlerdir. Bunun en belirgin örneği koy korucularıdır. Asıl sorun, gizli olan ve devletin de çok iyi örgütlediği güçlerdir. Bunlar iyi bir şekilde kamufle edilir işgalci. Bunlardan işgalci her zaman yararlanmaz, yedek güç olarak tutar, gerektiğinde yararlanır. Örneğin “Kürt” sanatçılar bu ayağı oluşturur yada “Kürt yazar sinemacı, entelektüel, iş adamı, belediye başkanı, milletvekili” olanlardan örgütlenenler bu kategoriye girer. Bu tipleri her zaman halkı “geri” bir mecraya çekmek için kullanırlar, halkın devlete bağlanmasını sömürgecilik kavramının beyinden silinmesini sağlamak için kullanır. Söylem hep aynı, “ben de sizdenim, Kürdüm. Bakın Kurdum diyorum kendime, bana bir şey olmuyor. Geldiğim yere bakın, bunu sizler de yapabilirsiniz yada çocuklarınız da yapabilir; devlet büyüktür, şefkatlidir ve bu bayrak altında yaşamak mümkündür”

İhanetçi sınıfın bu bölümü tehlikelidir, çünkü iyi kamufle edilmiştir, gerektiğinde işgalciler bunları Kürt ulusunun kurtarıcısı olarak vitrine de koyar. Vitrine koyuşunun iki nedeni vardır.

Bir: Dış dünyaya şu mesaj verilir: “Bakiniz adam kendisine ‘Kürdüm’ diyor, ama sistemimizde yükselmesi mümkündür, hatta cumhurbaşkanı bile olabiliyor” “Bu ülkede Kürtler inkar edilmiyor, asimle edilmiyor, ırkçılığa uğramıyor, Kürdistan

yoktur, TC'nin bir parçasıdır ve bu parçada yaşayan insanlar eşit haklara sahiptir, kendilerinin Kürt olduklarını rahat ifade edebiliyorlar” vs... Eklemekte yarar var ki, bu süreç Avrupa topluluğuna girmek için gerçekleştirilen yeni yasal düzenlemelerle daha da hız kazanmıştır. Kürtlerin Kürtçe (burada Kurmanci demek daha doğru olur ki, Zazaca kurs hala yok) kurslara ihtiyacı olmasa da, Avrupa Birliğine girmek için vitrine bu kursları koymaya çalışıyor. Kuşkusuz bunu ilerde nasıl kendi lehine kullanacağını hep birlikte göreceğiz. Dil kursları ilerde TC elinde Kürdistan davasına karşı birer silah olacak ve bu kursların etrafında ihanetçi sınıfı kümelendirecektir...

İki: Kürt halkına, “işte alın Kurtluk adına sizin temsilciler bunlardır. Bakın bunlar sizi yurt içinde ve yurt dışında “Kürt” olarak temsil ediyor, ama kendilerine hiç bir şey olmuyor, hatta devletimiz bunlara yardımcı oluyor” Böylelikle Kurt ulusunun beyninde soru işaretleri oluşturuyor, ihanetçi sınıfın hacmini büyütüyor ya da bu sınıfın etrafında çok geniş gri bir halka oluşturuyor. Yani, hain sınıfın alt yapısını Kürdistan'da güçlendiriyor, hacmini büyütüyor. En azından tereddütte olan insanları tarafsız ve giderek ihanetçi sınıfın gri alanına dahil ediyor.

Sıcak savaş sıralarında bu devşirme kadroları yurtsever güçlerin kurumlarına sızdırıyor ve yönlendiriyor. Bu uzman işidir. TC bunu uç kanaldan yapmıştır. Eğer geçmiş savaş yıllarına bakıldığında; 1-Kurt yurtseverliği maskesi altında, 2- Dini maske altında 3- Türk solu, gazetecisi, yazarı ve entelektüeli maskesi altında. Bu, ayrı bir değerlendirmeyi gerektirmektedir, aslında konumuzla ilintili olmasına rağmen kendi başına bir konudur.

Ülkemizdeki ihanetin boyutu hep isimlerle sınırlandırılır. Çok tanınan isimler hep anılır (o isimler de bir kaçını aşağıda isleyeceğiz). Salt bazı isimleri öne çıkarır ve islersek, o zaman ihaneti, daha doğrusu işgalcilerin kendi dayanağı olarak kurduğu ihanetçi sınıfı göremeyiz, anlamakta güçlük çekeriz. Hatta bir kaç ismi öne çıkarmak ve

onlarla uğraşmak ihanetçi sınıfın işine bile gelebilir.

Bu bağlamda öne çıkarılan isimler işgalci TC'nin oluşturduğu ihanetçi sınıfın önünde perde olmaktadır. Asil var olan ihanetçi sınıfı Kürt ulusundan saklamaktadır..

Bazen meselenin tespiti ve analizi, en azından meselenin çözümü kadar önemlidir, Kürdistan sorununu çözebilmemiz veya ülkemizdeki işgalci TC'yi ülkemizden kovabilmemiz için onun ülkemizdeki dayanaklarına bakmamız gerekmektedir.

Bu dayanakların en can alicisi, işgalci TC'nin oluşturduğu ihanetçi sınıftır. Yurtsever güçlerin bu sınıfı etraflı bir analize tabi tutması ve Kürdistan'ın özgür bir vatan haline gelebilmesi için bu sınıfı elimine etmesi şarttır.

Fransızlar Cezayir'den çıkmak zorunda kaldıklarında oluşturdukları ihanetçi "sınıflarını" beraber götürmek zorunda kaldılar Fransa'ya. Hollandalılar da Endonezya'da yenilgiye uğradıktan sonra çıkmak zorunda kaldılar ve berberlerinde kendilerinin oluşturdukları "ihanetçi sınıflarını" götürmek zorunda kaldılar. Götürdükleri bu hainler hala Hollanda'da bir sorun teşkil etmekte. Bu örnekleri daha da çoğaltmak mümkün. Aynısını Amerikalılar Vietnam'da yaşamak durumunda kaldılar... Kalkan son Amerika helikopterlerine halkına ihanet edenlerin nasıl hücum ettikleri, hala hafızalardadır, ama artık Amerikalıların işine yaramayan bu yerli hainler karşılarında Amerikan askerlerini buldular..

Yukarda verdiğimiz üç örnekle Kürdistan karşılaştırılmaz. Kürdistan'daki ihanet daha köklüdür. Onun için daha köklü çözümler gerektirmektedir. Bu son 15 yıllık savaş bunu bize net öğretti. Eğer bu hain sınıfı bertaraf edilmezse, Kürdistan'ın bunlar tarafından kan gölüne çevrileceği açıktır. Burada "Hizbullah"ı hatırlatmakta yarar var.

Kürdistan'da artık "meşhur" olmuş iki ihanetçiyle devam edelim.

Birincisi, binbaşı Kasım: Peki kimdir bu binbaşı Kasım? Binbaşı Kasım Şeyh Sait'in bacanağı ve isyan hazırlıklarını gün gün Ankara'ya ihbar eden bir haindir. Osmanlı ordusunda görev yapmış ve bu görevi kutsal bilerek devam ettirmiştir. Onun

Ankara'ya verdiği günlük istihbarat TC'nin isyanı çok kolay bastırmasına yol açtı.

İsyan bastırıldıktan sonra Şeyh Sait ve

arkadaşları asıldı. İstiklal mahkemelerinde, binbaşı Kasım da (Ataç) Aydın ilinin Söke ilçesine sürgün edildi, ihaneti yeterli görülmedi 1944 yılında, yani 20 yıl sonra yeniden ifadeye çağrıldı ve Söke kaymakamlığınca ifadesi alındı ve Diyarbakır'a yollandı..

İhanetçilerin her zamanki tarihi çıkmazdır ilkin işgalciler tarafından kullanılırlar, sonradan ya öldürülürler yada hep göz altında tutulurlar...

Yandaki fotoğraf: Önde oturan sakallı Şeyh Sait, arkada Biritus misali duran kalpaklı ihbarcı hain binbaşı Kasım (Ataç)'dır. Bu fotoğraftaki ilginçlik de şurada: Resmi asker elbiseli tek kişinin binbaşı Kasım olmasıdır.

İkinci meşhur ihanetçi binbaşı Kasım'dan daha çok bilinen, ama belki onun kadar uzman olmayan Rayber'dir .

Rayber'in hikayesi de binbaşı Kasım'inkine çok benziyor. O da Dersim lideri Seyit Rize'nin kardeşinin oğludur. Katliamı planlayan TC onu bulur ve satın alır. Bütün katliam boyu Rayber katliamda görev alır ve aktif ajanlık yapar..

Ve Türk istihbaratıyla beraber büyük Kurt yurtseveri Alisher efendinin ve eşi Zarife Xanimin katledilmesine katılır ve başlarını keserek Türk garnizonunda TC yetkililerine teslim eder.

Dersim Jenosidi boyunca TC'ye çalışır. Artık galibiyetinden emin olan işgalcilere Rayber gerekmemektedir. Onu ve oğlunu

aynı anda kursuna dizerler. Böyle bir haine asla itibar edemeyeceğini düşman da bilmekte. Bu durumda Rayber ihbarcı binbaşı Kasım kadar şanslı olamamıştır. Üstelik hiç bir alakası olmayan, daha 14-15 yaşında olan oğlunu da beraber öldürülmüştür...

Yanda Alişer Efendinin kesik başı..yada ihanetin bin sayfayı anlatan fotoğrafı görülmektedir.

Ülkemizde bir “gen” şeklinde yerleştirilmiş ihaneti kısa bir şekilde tanımlarken, asıl günümüze değinmeden geçemeyeceğiz. Tabii ki 15 yıllık bir mücadeleyi ihanete uğratan mantık tam bu mantıktır, içimize yerleştirilen ihanet geninin mantığıdır. Kürdistan tarihi bu ihaneti ve teslimiyeti en büyük ihanet eylemi olarak yazacaktır. Bundan kuşkumuz yok. Ancak mesele şurada yatmakta: bize dayatılan bu ihaneti ve yurtsever cephede oluşturulan ihanetçi sınıfın temsilcilerini bir an evvel halkımıza anlatmak, günümüzdeki en önemli görevlerdendir.

Kürdistan'ı gerilladan boşaltan, halkımızı yüz ustu bırakan ve Irak'ta binlerce gerillayı “çürümeye” terk eden, İşte bu ihanetçi sınıfının yurtsever güçlerin içindeki temsilcileridirler...

İhanet, her zaman kendisini Binbaşı Kasım, Rayber, K.İnan şeklinde karşımıza çıkarmaz, çok kompleks bir meseledir.

Günümüzde bize dayatılan, halkımıza dayatılan, Kürdistan'a dayatılan ihanet çok kapsamlı ve köklüdür. Bu ihanetin

tarihimizde açacağı yaraları şimdiden kestirmek bir hayli zor, ama şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Kürdistan (kuzey) kendi tarihinde hiç bir zaman böyle kapsamlı ve derin bir ihanete uğramamıştı!

Ülkeleri işgal altında olan ulusların, kendi ihanetçilerini yenmeden ve kendi ülkelerinden kovmadan zafer kazanmaları mümkün değildir.

Karşı karşıya olduğumuz tarihimizin bu en kapsamlı ihanet çemberini elbet yaracağız, elbette ihanete karşı devrimciler mücadele edecektir. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın. Şimdi asli görevimiz İmralı ihanet sürecini halkımıza korkusuz ve ikirciksiz anlatmaktır. Bu her Kurt Devrimcisinin kaçınılmaz görevidir.

İçimize yerleştirilen İmralı ihanet sürecini Kürdistan'daki TC dayanağı ihanetçi sınıfın bir uzantısı olarak görmek ve öyle mücadele etmek kaçınılmazdır.

Bitirirken: Acaba İmralı ihanet sürecinin tahribatlarını binbaşı Kasım ve Rayber'in tahribatlarıyla mukayese etmek mümkün mü? Yeni gelen Hainler eskilere dua mi okutuyor?

TARTIŞMA

YEREL SEÇİMLER VE DEVRİMCİ YAKLAŞIM...

Serhat ARARAT

28 Mart Yerel Seçimleri yaklaşırken ittifak arayışları, pazarlıklar da yoğunlaşmış bulunuyor. Yerel Seçimlere dönük yapılan “hazırlıklar”, tasfiyeciler cephesinde derinleşen çürüme ve kokuşmayı gözler önüne seriyor. Seçimler, bir bakıma politikaya ilginin arttığı bir süreç. Anı zamanda ahlaki yozlaşmanın da uç noktaya çıktığı bir süreçtir. Tasfiyecilerin cephesinde iki önemli noktanın altı çizilebilir:

Birincisi, İmralı Partisi ve yönetenlerinin seçimlere dönük planları ve çabalarıdır. İkincisi, belediye başkanı olmak için egemen ve orta sınıf siyaset esnafının sergilediği tutumdur.

Bir kez İmralı Partisinin, Yerel seçimleri tasfiyeciliği çok yönlü derinleştirmek ve çok daha dönülmez noktalara götürmede bir araç olarak kullanmak için yoğun bir çaba içinde oldukları gözlenmektedir. Bu çabaların Kongra-Gel’in kuruluş sürecine denk gelmesi de boşuna değildir. Tasfiyecilikte sergilenen bu son oyunlar halkımıza “demokratikleşme”, “demokratik güç birliği”, “demokratik yarış” olarak gösteriliyor. Oysa gerçeklik çok daha farklıdır. Bir yanda 1991-95 Özel savaş konseptinin iki numaralı adı olan Murat Karayalçın’ın liderliğindeki SHP ile ittifak çabası sergilenirken ve bu konuda somut bir noktaya varıldığı açıklanırken, bir yandan da her açıdan kendilerine mutlak anlamda itaat edecek, İmralı tasfiyeciliğine sırt çevirmeyecek adaylar belirlemeye çalışmaktadırlar.

İyi kötü Kürt halkı bir önceki yerel seçimde tutumunu ortaya koymuş ve ulusal istemlerindeki kararlılığını verdiği oylarla belirlemişti. 1999 Yerel seçimleri seçilen adayların kişilik özelliklerinden bağımsız olarak böyle bir rol oynamıştı. Şimdi ise en gerici kesimlerle yapılan birliklerle

seçimlerin bir tür referandum rolü oynamasının önüne geçilmektedir. Sadece bu da değil, aynı zamanda halkımızın ulusal bilinci ve ruhunu katletme operasyonu daha da derinleştirilmek istenmektedir. M. Karayalçın’ın kimliği üzerinde uzun uzadıya durmanın bir gereği yok. Çünkü halkımız bu kişiliği çok iyi tanıyor... Binlerce köyün boşaltılmasından, yüz binlerin sokaklara atılmasından, açlığa, hastalığa ve ölüme mahkum edilmesinden, yüzlerce faili belli cinayetin işlenmesinden ikinci derece sorumlu olan bir kişiyi halkımız çok iyi tanıyor.

Ancak ne yazık yaşadığı bilinç tutulması ve katliamından dolayı bu kişiyi başımıza taç edenlere bir soru sorma gereğini bile duymuyor. DEHAP veya benzeri gelenekten gelen bir partinin Karayalçın’ın partisi içinde eritilmesi tasfiyeciliğin yasal zeminde kazanacağı bir başarı olarak değerlendirmelidir. Bunu “Demokratik işbirliği”, “Demokratik mücadelede kazanılan önemli bir başarı” olarak değerlendirmek, en hafif deyimle halkla ve onun en temel ulusal demokratik haklarıyla alay etmektir!

Kimi reformist ve düzen içi sol etiketli parti, çevre ve kişilerin bu en büyük tasfiye operasyonuna kan taşımaları bu gerçekliği değiştirmez, tersine daha da ağırlaştırır. Çünkü onlar da genel anlamda İmralı tasfiyeciliğini meşrulaştırdıkları gibi, yerel seçimler öncesinde sergilenen bu özel tasfiye ve kök kazıma hareketinin de suç ortaklığını yağmış oluyorlar. Anılan bu çevrelerin durumu ayrı bir değerlendirme konusudur, o nedenle sadece dokunmakla yetiniyoruz.

Anılan tasfiyeci hareketin ikinci hedefi de, kendilerine mutlak anlamda itaat eden, hiç bir koşul altında kendilerine karşı çıkmayan veya çıkamayacak durumda olan, İmralı’nın, aynı anlama gelmek üzere rejimin çizgisini en iyi bir biçimde yürütebilen, rejim

tarafından kabul edilebilir bir geçmişe ve kişiliğe sahip adayları belirlemektir. Kimi zaman bu, çok kaba ve en sıradan ahlaki ölçüleri ayaklar altına alan yöntemlerle yapılmaktadır. Avrupa'ya "davet" edilen DEHAP'lı belediye başkanları, TV'de milyonların gözleri önünde sorgulanıp mahkum edildikten ve bu, "özeleştirileri"yle tescil edildikten sonra gerisin geri gönderilmektedir. Bu başkanların başarılı olup olmadıkları, ya da herhangi bir vizyona sahip olup olmadıkları ayrı bir tartışma konusudur. Bize göre genel olarak bu belediye başkanları başarısızdır. Başarılı olma olanakları da yoktu. İki neden dolayı, birincisi, iktidar perspektifine oturmuş, onun yerel ayağını oluşturacak bir anlayış ve politikadan yoksun idiler. İkincisi, kişilikleri, eğitimleri, ufukları bunu başaracak bir konumda değildi. Burada sorumlu aranacaksa bunun sorumlusu böyle bir anlayış ve politikadan yoksun olan İmralı çizgisinden başkası değildir. Kuşkusuz sorun burada yaşanan deneyimleri ve kişilikleri tartışmak değildir. Belediye başkanları başarısızdırlar, evet, ama bu, onların bir daha aday olmalarını önlemek ve bunu kendi ağızlarından onaylatmak, bunun için TV platformunu bir yargılama ve mahkum etme kürsüsüne dönüştürme, gazeteci kılıklı "sorgucuların" en sıradan ahlak ölçüsünü ayaklar altına alma hakkını ve yetkisini vermez. Bir zamanlar tekelci Türk TV'leri HEP ve DEP yöneticilerini programlara çıkarır ve o programı kendilerinin mahkum edildiği, gözden düşürüldüğü birer platforma dönüştürürlerdi. Şimdi aynı yöntemi daha bayağı bir tarzda Medya TV yapmaktadır.

Davet edilen belediye başkanları da itirazsız gelmekte, bu kürsülerde birer kişiliksizlik örneğini sergilemektedirler. En azından izleyebildiğimiz büyük çoğunluk böyledir. Bu belediye başkanlarının derdi bir daha aday gösterilmek, bunun için "otorite" ile arayı bozmamaktır. Oysa kendileriyle ilgili karar verilmiştir. İpleri çekilmiş, bir daha aday olmaları olanaksızdır. Bu durum ortaya çıktığında "otorite" açısından olumsuz bir etkide bulunmalarının önüne geçmek için bu mahkum ve teşhir programlarını yapmaktadırlar.

Dahası var. Bu belediye başkanları Avrupa "gezilerinde" tam bir denetim ve gözetim altında tutulmaktadır. "Davetçilerin" bilgisi ve onayı dışında kendi yakınlarıyla görüşmeleri bile olanaksızdır.

İşte "demokrasi" ve özgürlük" havarilerinin traji-komik durumların çok kaba bir özeti..

Şimdi aday yarışında olanların durumu da içler acısıdır. Bireysel, ailesel hesaplar her şeyin üstünde tutulmakta, "tek seçici otorite" karşısında kılıktan kılığa girmekte, kendi aralarında ise "yarışı" tam anlamıyla ayak oyunlarıyla yürütmektedirler... Ulusal istem ve söylemler ise yapılanların kılıfı işlevini görmektedir...

Bu, her iki taraf açısından da siyaset esnafının içinde bulunduğu tiksindirici tabloyu gözler önüne sermektedir.

Açık ki Öcalan sistemi içinde özgür ve kişilikli siyasetçinin ortaya çıkması mümkün değildir. Yine Kongra-Gel ile geliştirilmeye çalışılan Kuzey Kürdistan egemen sınıf hareketinin açmazını çok iyi anlatmaktadır...

Kürdistan Sosyalistlerinin, devrimci yurtseverlerin seçimlerdeki tavrı nedir, ne olmalıdır; yerel yönetim stratejileri ne olmalıdır konuları da aşağıda kısaca değerlendirmeye çalışacağız.

YEREL YÖNETİMLER VE YEREL SEÇİMLERE YAKLAŞIM!

Yerel seçimler yaklaşırken, konuyla ilgili tartışmalar, arayışlar, hesaplar, pazarlıklar da yoğunlaşmaktadır. SHP üzerinden Kürt halkının kazandığı tüm yasal zeminler ve mevziler yutulmaya çalışılmakta, küçük hesaplardan dolayı bu gerçeklik gözlerden kaçırılmaktadır. İktidar perspektifine sahip olmadan, iktidar olmadan kimi iktidar olanakları üzerinde gözü kara bir oyuna tutuşmak kadar tiksindirici bir şey olamaz. Bugün oynana traji-komik oyun bu. Ancak bu küçük oyunlar ve çekişmeler üzerinde durmak yerine bu konuda daha temelli ve kalıcı noktalar üzerinde durmak gerektiği kanısındayız.

Yerel iktidarı, genel iktidardan bağımsız düşünmemek gerekir. Kürdistan'da yerel iktidarlar ne anlama geliyor, işlevi

nedir? Yerel seçimler ve bu konuda devrimci yurtseverlerin tutumu ne olmalıdır? Üzerinde durmamız ve tartışmamız gereken temel sorular bunlardır. Bu soruların yanıtlarının doğru ve devrimci bir tarzda verilmesi mevcut yaklaşım ve pratiklerin daha iyi kavranmasına yardımcı olacak ve devrimci yurtsever bilincin geliştirilmesine de hizmet edecektir.

Bilinen bir gerçeklik de olsa konunun daha iyi ve doğru kavranması için tekrarlamakta yarar var. Kürdistan sömürge bir ülkedir; bu, halkın iktidarsızlaştırılması, halkın kendi geleceği, yaşamı, kaynakları üzerinde söz ve karar sahibi olmaması demektir. Bunun başka bir anlamı, ülkemizdeki tüm iktidar kurumları ve organlarının sömürgeci iktidarın bir parçası olmasıdır. Yerel iktidar, yerel yönetim organları da bu genel çerçeve içindedir.

Bu genel doğrularla birlikte ulusal kurtuluş mücadelesi gelişti, sömürge yönetimini zorladı, iktidar alanlarını sınırlandırdı, buna paralel olarak halkın çeşitli düzeylerdeki iktidar olanaklarını, alanlarını ve fırsatlarını ortaya çıkardı. Henüz özgürleşmeden, yani geleceği ve kaderi üzerinde tam söz ve karar sahibi olmadan iktidar olanakları ve alanın açılması mücadelenin bir ürünüdür, yoksa bahsedilen bir şey değildir. Bu gerçeklikte iki karşıt uç, yani sömürge yönetimiyle halkın iktidarlaşma olanakları ve durumu içi içe ve büyük bir çatışma içindedir. Halka ait iktidar olanakları ve alanlarının ortaya çıkması, aynı zamanda halkın sömürgeci sistemden, onun iktidarından bir kopuşu da anlatmaktadır. Bu, ulusal kurtuluş açısından önemli bir kazanıma işaret ediyor.

İktidar alanı ve iktidar olanakları, çok yönlü mücadeleleri, çatışmaları ve hesapları da tetiklemektedir. “İktidar” ve “çıkar” birbirini koşullayan iki kavram. DEHAP ve yerel yönetimler üzerindeki bunca çekişmenin temelinde de bu iki kavramın içerdiği gerçeklikler var...

Evet, çok açıkça görüldüğü ve bilindiği gibi, mücadelenin ortaya çıkardığı bir iktidar alanı, iktidar olanakları ve fırsatları var. Ama, henüz sömürge yönetimi olduğu gibi duruyor, hatta kendini değişen koşullara göre

her gün yenileyen bir sömürge yönetimi... Mücadelenin ortaya çıkardığı bu alan ve olanakları nasıl değerlendirmek, hangi stratejik duruşa bağlamak gerekir? İşte can alıcı soru budur!

Genelde Hadep belediyelerinin başarısız olduğu eleştirisi yapılır. Buna tasfiyeci şefler de dahildir. Bize göre de belediyeler başarısızdır, ama bizim aldığımız ölçü çok farklıdır. Bir kez belediyelerin, yerel yönetimde yer alanların bir genel iktidar perspektifleri yoktu. Dolayısıyla daha işin başında perspektifsizliğe, projesizliğe mahkum idiler. Dolayısıyla işleri günü birlik ve o güne dek sömürgeci iktidar bağlamında yaşananlardan farklı bir pratik içinde olmaları mümkün değildi. Onlar da belli hazır “projelere” yatacak, dahası bu alanı bir “yemlik” olarak kullanmaktan öte bir işlev görmeyeceklerdi. Yakınlarını kayırma, çıkar şebekeleri yaratma ve yemlenmenin daha değişik türlerini geliştirmenin dışında bir uygulamalarının olması olanaklı değildi.

Oysa yerel yönetim alanlarında yakalanan alan ve olanaklar belli bir iktidar perspektifine bağlansa, bu stratejik yaklaşımın kadroları ve örgütü süreç içinde geliştirilse ve bu genel mücadelenin dinamik bir unsuru olarak değerlendirilse yerel yönetimler gerçek anlamda bir yerel iktidar ayağı haline getirilebilir. Sömürgeciler bundan korkuyorlardı. Bundan dolayı engellemenin bin bir yolunu deniyorlardı. Ancak son beş yıllık süreçte gördüler ki ortada kendilerini zorlayacak bir iktidar perspektifi, onun yerel ayağı bir proje, bunun kadroları ve örgütü ortada yok. Sistemin bir parçası olmak, ondan azami düzeyde yemlenmek isteyen, ulusallığı da bunları yapmada bir perde olarak kullanan siyaset esnafı var...

Bu, kendiliğinden ve birden bire olmadı. 1990’larla birlikte KUKM iktidar perspektifinden uzaklaştırıldı, sistem için kabul edilebilir bir noktaya çekilmeye çalışıldı. İmralı da ise sıçramalı bir tarzda bu süreç tam anlamıyla ihanet ve tasfiye düzeyine çıkarıldı. Yerel yönetim seçimleri de bu döneme denk geldi. Hadep onlarca belediye başkanlığı ve belediye meclis üyeliğini kazanırken genel çerçevede

Öcalan ve Partisi İmralı çizgisini egemen kılmaya ve yerel yönetimlerin devrimci yurtsever bir işlev görmesinin önünde de

İktidar alanı ve iktidar olanakları, çok yönlü mücadeleleri, çatışmaları ve hesapları da tetiklemektedir. “İktidar” ve “çıkar” birbirini koşturulan iki kavram. DEHAP ve yerel yönetimler üzerindeki bunca çekişmenin temelinde de bu iki kavramın içerdiği gerçeklikler var...

aşılması çok zor ideolojik, politik ve örgütsel barikatlar örüyorlardı. Gerçi Hadep ve yerel yönetimlerde seçilen kadroların da düzen dışı, yurtsever bir iktidar perspektifleri yoktu, tersine onlar, anılan düzeniçileşme sürecinin kadrosal ürünleri idiler. Dolayısıyla “tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuştu!” İmralı’da dayatılan “Demokratik Cumhuriyet” tezi, sömürge egemenliğini itirazsız kabul etme, kendi geleceği ve kaderi üzerinde söz ve karar sahibi olma hakkında kesin bir biçimde vazgeçme teziydi, katıksız resmi sömürgeci bir tezdi. Bu, tam ve mutlak anlamda iktidar düşüncesinden ve perspektifinden kopmak, her açıdan iktidarsızlaşmak anlamına geliyordu.

“Bağımsızlık gerçekleşmesi olanaksız bir hayaldi, federasyon ve özerklik mi, onlar, Kürtlerin çıkarına değildi. En doğrusu ve çözümleyici olanı, kimi kültürel hakları tanınmış demokratik cumhuriyetin onurlu bir vatandaşı olmaktı!” Bunun anlamı, resmi ideoloji ve sömürge rejimi bağlamında gerektiğinde belediye başkanı, milletvekili, hatta başbakan dahi olunurdu. Bunun engelleyen mi vardı? Bunun tek bir koşulu vardı: Cumhuriyetin temel niteliklerini kabul etmek ve bunları yaşam ve siyaset düsturu olarak benimsemek!

Dayatılan ideolojik ve politik kalıplar bunlar, ama bir de daha diri duran devrimci yurtsever dinamik, on yıllardır kazanılan mevziler ve refleksler var. Dolayısıyla bu trajedi-komik oyunu oynadıklarında Kürt sosunu da ihmal etmemeye özen gösteriyorlar...

Açık ki ortada halkımızın özgürlüğünü, kendi kaderini belirleme hakkını bir iktidar perspektifi olarak algılayan ve yerel

yönetimlere bu bağlamda yaklaşan bir çizgi, bir tartışma ve bir seçenek yok. Var olan ise sisteme yamanmak isteyen Kürt egemen ve orta sınıflarının küçük çıkar hesaplaşmalarından, “yarışı”ndan başka bir şey değildir!

Bu seçimlerde bu perspektife sahip tek bir aday, tek bir parti, tek bir etkinlik, bir proje var mı? Biz böyle bir şeye tanık olmadık. Eğer mücadelenin ortaya çıkardığı iktidar olanaklarını özgürlük perspektifine bağlayan bir çizgi ve kadro olsaydı, o zaman yerel yönetimler için bir proje sunmak anlamlı olurdu. Halk inisiyatifine dayalı, halk komitelerinin denetlediği kadrolar ve meclisler oluşturmak, giderek bunu yarının oluşacak genel iktidarının yerel bir ayağı haline getirmek olanaklı olabilirdi. O zaman yerel seçimler, yerel seçimlerde sergilenen yarış daha bir anlamlı olurdu. Ama ortada bu türden bir politik strateji yok, buna bağlanmış bir yerel seçim politikası da yok. O halde yapılan ne?

Yapılan şu: Seçim meydanlarında, seçim propagandalarında Kürtlerden, onların ulusal ve demokratik haklarından, mücadelenin değerlerinden bolca söz edilecek. Ama özünde yapılan yarış ise çıkar kapma yarışından başka bir şey olmayacaktır. Sorun, yerel yönetimi almak, sömürge egemenliği meşrulaştırmak ve o bağlamda “halka hizmet” sunmak, yani yol, elektrik, ulaşım, temizlik, sağlık, kanalizasyon, çevre vb. sorunları çözmek değildir. Bunlarla ilgili bir şeyler yapılmışsa, biraz da ahlaki bir duruş sergilenmişse yapılan uygulamaları başarı olarak tanımlamak mümkün mü? Sorun yerel çapta halka götürülen hizmet, halka gösterilen sıcaklık ve “dürüst” olmak değildir. Bunların tümünü sömürgeci partilerden birileri de yapabilir. Sorun, halka hizmeti belli bir anlayış ve perspektif bağlamında, halkı gerçek iktidar gücü haline getirecek anlayış ve pratiklerde düğümliyor. Ulusal bilinci geliştiren, halk inisiyatifini esas alan, bunu örgütsel

biçimlere dönüştüren, bunun deneyimini geliştiren bir yönetim politikası anlamlıdır ve genel sömürge yönetimini zorlayan bir işlev görebilirdi. Ama ne yazık ki 5 yıllık yerel yönetimler deneyimi bunların kıyasına bile yaklaşmadı. Dolayısıyla değerler adına yapılan değerleri, olanakları bireysel çıkarlar için ayaklar altına almaktan başka bir şey değildir...

Gerçeklik en genel ve kaba çizgileriyle böyle. Bu durumda ne yapmak, seçimlerde nasıl bir politika izlemek gerekir?

Öncelikle mevcut durumu, bunun devrimci yurtsever düşünce ve politikalarla olan karşıtlığını ortaya koymak gerekiyor. Bununla birlikte devrimci yurtsever yerel yönetim

politikasının propagandası yapılmalıdır. Öte yanda İmralı tasfiyeciliğinin devrimci iktidar perspektifini yok etme çabalarını teşhir etmek, SHP ile yapılmak istenen "işbirliği" adına yasal mevzileri tümünden tasfiye etme operasyonunu, bunun devlet eksenli bir operasyon olduğunu teşhir etmek üzerinde durulması gereken diğer bir noktadır. Bu temel noktaların dışında yürütülen çekişmelerin gerçek anlamını, yozlaşmada yaşanan somut olguları ortaya koymak ve teşhir etmek üzerinden atlanmaması gereken başka bir konudur.

Hiç kuşkusuz sömürgeci partilerin, devletin yerel yönetimler politikalarını somut örnekleriyle teşhir etmek de vazgeçilmez bir görevdir.

Yukarda kısaca özetlemeye çalıştığımız anlayış ve perspektif doğrultusunda seçimlere katılan adaylar var mı? Yoksa, böyle adayları ortaya çıkarmak mümkün mü? Bu sorulara olumlu yanıt verebiliyorsak bu adayları desteklemek devrimci yurtseverliğin bir gereğidir. Yoksa tasfiyeciliğin somut gerçekleştirme zemini ve etkili politik aracı

haline gelen Dehap ve onunla işbirliği yapan parti ve adayları desteklemek tasfiyeciliğin değirmenine su taşımaktan başka bir şey değildir.

Tasfiyeciliğin değirmenine su taşımak değil, onu temelleriyle tasfiye etmek devrimci sosyalistlerin, yurtseverlerin görevidir!

Yapılan şu: Seçim meydanlarında, seçim propagandalarında Kürtlerden, onların ulusal ve demokratik haklarından, mücadelenin değerlerinden bolca söz edilecek. Ama özünde yapılan yarış ise çıkar kapma yarışından başka bir şey olmayacaktır. Sorun, yerel yönetimi almak, sömürge egemenliği meşrulaştırmak ve o bağlamda "halka hizmet" sunmak, yani yol, elektrik, ulaşım, temizlik, sağlık, kanalizasyon, çevre vb. sorunları çözmek değildir.

Kürdistan Tarihinde Bir Yaprak

MAHABAD KÜRT CUMHURİYETİNİN KURULUŞU

Hoca

22 Ocak 1946' da Mahabat kentinin çarçıra meydanında kürsüye çıkan Kadı Muhammed ilk Kurt cumhuriyetinin kuruluşunu ilan etti. O gün çarçıra meydanı hınca hınç dolmuştu. Her tarafta yeşil-kırmızı-sarı renkli bayraklar dalgalanıyordu. Kürtlerin geleneksel renkleri ilk defa bayraklaşmıştı. Bayraklar bu cumhuriyetin bayraklarıydı. O gün coşku doruğa çıkmıştı. Özgür bir vatana sahip olma istemi ilk defa yaşam bulmuştu.

Peki bugüne nasıl gelindi? Kısaca açıklamak gerekirse şunlar söylenebilir.

Birinci dünya savaşının sonunda İngiltere'nin desteğiyle iktidara getirilen Şah Rıza Pehlevi Fars olmayan bütün haklara (Kürt ve Azeri halkları) en koyu ulusal baskıları uygular. Bu baskıcı ve asimilasyoncu politikalara karşı Kürtler dönem dönem çeşitli ayaklanmalarla cevap verir. İkinci dünya savaşına kadar bu ayaklanmalar devam eder.

İkinci dünya savaşında İran Hitler Almanya'sıyla işbirliği yapar. 25 Ağustos 1941'de de İngiltere, ABD ve SSCB İran'ı işgal eder. Tam bu sırada Kürtler de buldukları bölgede İran rejiminin asker ve jandarmalarını etkisiz hale getirerek yaşadıkları bölgenin denetimini ağalar, aşiret reisleri ve şeyhlerin öderliğinde ellerine geçirirler. Bu atmosferde hızla politikleşen Kürtler, Kürdistan'da ilk siyasi örgüt olan Komela (Komelaye Jiyenevaye Kurd) Türkçe'siyle Kurt Diriliş Birliği'ni 16 Ağustos 1942 yılında kurarlar. Komela Kürtlerin daha sonra Güneyin güçlü politik bir örgütü olan KDP'nin kurulmasının zeminini oluşturmuştur ve 16 Ağustos 1945 yılında Mahabad kentinde KDP'nin kurulmasına kadar devam etmiştir.

KDP esas olarak İran'da otonom bir Kürdistan hedeflemektedir. Kurulduktan hemen sonra yoğun bir örgütlenme çalışmasına baslar. SSCB'yle geliştirilen sıcak ve dostane ilişkinin etkisiyle KDP'de bağımsızlık fikri gelişir. 17 Aralık 1945'te de Kürdistan'da Merkezi Tahran hükümetinin son egemenlik aracı olan Mahabad polisi silahsızlandırılır.

İkinci dünya savaşının sonunda demokratik güçler önemli bir gelişme gösterir. Bu iç ve dış gelişmeler Kurt Cumhuriyetinin ilan edilmesi için elverişli koşulları hızlandırır. Böylece 22 Ocak 1946'da Mahabad kentinin çarçıra meydanında Kürdistan Cumhuriyeti ilan edilir. KDP'nin önderi Kadı Muhammed Kürdistan Cumhuriyeti'nin ilk Başkanı seçilir.

Kürdistan Cumhuriyeti varlığını ancak 330 gün sürdürebilir Kürt dili resmi dil ilan edilir, birçok Kürtçe dergi ve gazete çıkarılır. Kürtçe oyun sergileyen tiyatrolar oluşturulur. Kurt kadını sosyal ve politik hayata katmak için Kürdistan Demokratik Kadın Birliği kurulur. Cumhuriyetin ulusal ordusu Supai Milli adıyla kurulur. Daha sonra ismi peşmerge ordusu olarak değiştirilir. Özellikle tütün ve tarım ürünleri ihracı ile ekonomik durumda iyileşmeler yaşanır. Binlerce insanın silahlandırılmasına rağmen kamu düzeninin ve güvenliğinin ayakta tutulması Kürdistan Cumhuriyetinin önemli başarılarından.

Ancak tüm kazanımların en önemlisi kuskusuz kurt halkının kendi kaderini tayin hakkı ve özgürlüğü olur. Kurt halkı uzun yıllardan sonra kendi egemenliğini sağlar ve artık kendi ülkesinde bir yabancı değildir. Kısaca kurt halkı özgürdür.

Ancak bu özgürlük ortamı uzun sürmez 4 nisan 1946'da İran ile SSCB arasında yapılan petrol antlaşması ile SSCB birlikleri

İrandan çekilir. Azarbaycan ve Kürdistan Cumhuriyetinin Tahran yönetiminin bir iç sorunu olduğu kabul edilir ve bu genç cumhuriyetler kendi kaderlerine mahkum edilir. Bu anlaşmadan sonra İran ordusu Kürdistan Cumhuriyetinin üzerine ordularını gönderir. Barzanilerin önderliğinde peşmerge ordusunun kahramanca direnişi ile İran ordusu birçok cephede ağır yenilgiler alır.

izlerini yok etme çabasına girer, Kürtçe kitaplara el konulur ve ana meydanda yakılır.

Kürdistan Cumhuriyeti yalnızca İran'daki Kürt halkının değil, aynı zamanda tüm Kurt ulusunun özgürlük umudunu yeniden yeşertmiştir. İlk Kürt hükümetinin, ilk Kürt cumhuriyetini nasıl geliştiğini ve Kürt halkı için neler yaptığını kendi gözleriyle görmek için Türkiye ve Suriye'den

Cesaretlenen genç cumhuriyet ordusunun İran Kürdistan'ın geri kalan bölgelerini kurtarma, Cumhuriyete dahil etme planları SSCB'nin araya girmesiyle engellenir. Bir süre sonra güçlenen İran birlikleri 12 Aralık 1946 da Azerbaycan Cumhuriyetini yıkar ve İran topraklarına katar.

Kadı Muhammed ve diğer KDP yetkililerinin direnmenin bir yararının olmayacağı görüşü, Barzanilerin bütün karşı çıkışlarına rağmen etkin olur ve teslim olma kararı verilir. 17 Aralık 1946'da İran birlikleri Muhabad kentine girer ve Kürdistan Cumhuriyeti yıkılır. 30 mart 1947 yılında da Gazi Muhammed ve yoldaşları çarçira meydanında idam edilirler. İran ordusu Muhabad'da Kurt Cumhuriyeti'nin tüm

Kürt temsilcileri, Avrupa ve Amerika'dan Kürt göçmenleri gelmiştir. Bu açıdan bakıldığında Kürdistan'ın bütün parçaları için, kısa bir süre için de olsa ulusal umutlarının yeşerdiği bir örnek olan Mahabat Cumhuriyeti, büyük güçlerinin stratejilerinin kurbanı olmuştur. Bu örnek, dış güçlere ve onlar arasındaki çelişkilere dayanmanın stratejik düzeyde felaket olduğunu bir kez daha anlatmaktadır. Ancak özgücü esas alan devrimci bir ittifak politikasıyla özgürlüğü kazanmak mümkün olabilir!

BİLDİRİ

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKINA!..

1 Şubat 2004 tarihinde Güney Kürdistan'ın Hevler kentinde gerçekleştirilen katliamı lanetliyor, halkımıza baş sağlığı dilekelerimizi belirtken, daha etkin mücadele ve dostlarımıza duyarlılık çağrısı yapmak istiyoruz!

Halkımız yeni bir katliam hareketine maruz kaldı. Bugüne dek onlarcasını yaşadı. Hevler katliamında onlarca PDK ve YNK üst düzey yetkilisi, üyesi yaşamını yitirdi, halkımızdan yüzlercesi yaralandı. Kuşkusuz bu gözü dönmüş saldırının, hunharca katliamın nedenleri var. Bu nedenleri kavramak ve duruşumuzu doğru belirlemek önemlidir!

Güney Kürdistan üzerinde sayısız gücün hesabı, çıkar kavgası ve stratejik beklentisi var. Hevler katliamı ve bununla ulaşılmak istenilen sonuçların kendisi de anılan bu çok boyutlu, karmaşık, kesişen ve çelişen çatışmanın içinde gizlidir.

Kürdistan'da iki yüz yılı aşan bir direniş tarihi yaşandı. Son çeyrek yüzyılda ise bu direniş tarihinin çok daha boyutlu bir düzeyi ile karşı karşıyayız. ABD emperyalizminin Irak işgali ile birlikte Irak devleti büyük ölçüde yıkıldı, yerine ise işgal rejimi henüz yeni bir yapı kurmuş değil. Irak'ın yeniden yapılandırılması çalışmaları, Irak ve bununla bağlantılı olarak Güney üzerinde her düzeyde ciddi ve çok yönlü bir çatışma gündeme getirdi. "Yeni" Irak ve Güney Kürdistan'ın yeniden şekillenmesi konusunda netleşen ve henüz netleşmeyen politikalar var. ABD, kendi hegemonyasına en uygun bir Irak'ı düşünürken, uzun vadede ittifaklarını ve dengeleri gözetmeye çalıştığı da biliniyor. ABD için önemli ve olan Irak ve Ortadoğu egemenliğini kurumlaştırmaktır, bunun biçimini de bu esas hedefe göre belirleyeceğinden kuşku duymamak gerekir.

Güney Kürtleri ve onların egemen iki partisi, bugüne dek elde ettikleri kazanımları korumak, geliştirmek ve bunu da Kerkük'ün de içinde yer aldığı Federe bir Kürdistan ve Federal Irak yapılandırılmasıyla somutlaştırmak, siyasal ve hukuki bir statüye bağlamak istiyorlar. Bütün çalışmalarını ve ısrarlarını bu temel hedeflere kilitlemiş bulunmaktadır.

Kürt halkının kendi kaderini belirleme hakkını bu tarzda formüle etmesi ve bunun için çalışması kadar haklı ve meşru bir şey olamaz!

Ancak Kürt halkının düşmanı güçler, onun en sıradan kazanımlarını bile savaş nedeni sayan TC, bütün yasal ve yasadışı güç ve olanaklarını, siyasal ve diplomatik ilişkilerini devreye sokarak Güney Kürdistan halkının anılan taleplerini boğmak ve Irak'a istediği bir biçimi verdirmek amacındadır. Öncelikle diğer sömürgeci devletlerle, Suriye, İran ile geleneksel ortak bastırma tutumunu güncelleştirdi. Buna diğer Arap devletlerini dahil etmeye çalıştı. Bununla da yetinmeyerek Irak'taki Şiiileri, Sunni Arapları ve yıllardır bir provokasyon gücü olarak hazırlamaya çalıştığı Türkmenleri bu anti-Kürt blokunun birer parçası yapmaya çalıştı. Bunlarla birlikte son Amerikan gezisinde ABD'yi de kendi tezleri doğrultusunda etkilemeye ve eğer federasyon olacaksa bunun ancak iller temelinde bir federasyon olması yönündeki tezlerine çekmeye çalıştı.

Aynı süreçte Kerkük'te halklar arası boğazlaşmayı hedefleyen provokasyonlar, Hevler katliamından iki gün önce Türkmen ileri gelenlerine yapılan saldırılar kuşkusuz boşuna değildir. Bu saldırıların tümü Kürtlerin fiili kazanımlarına ve Kerkük'ün içinde yer aldığı Federe Kürdistan amacına karşı yapılmış saldırılardır. Bundan böyle de bu saldırı ve provokasyonların artacağı ve

Güneyi istikrarsızlaştırmanın bir politik hedef haline getirildiği bilinmelidir.

Görüldüğü gibi, Kürdistan ve Kürtler, başta TC olmak üzere geniş bir düşmanlar cephesiyle karşı karşıyadır. Bu, karşı karşıya kaldıkları

tehlikenin de ne kadar büyük olduğunu gösteriyor.

Bu noktada yapılması gereken işlerin, izlenmesi gereken politik tutumun ne olduğu

da ortaya çıkmış oluyor. Federe bir Kürdistan amacına düşman olan güçlerin, en başta da TC'nin politikasını, bu bağlamdaki faaliyetlerini, provokasyonlarını teşhir etmek, dost güçleri duyarlılık ve dayanışmaya çağırarak gerekiyor. Ancak bu, tek başına yetmez. Bununla birlikte ABD emperyalizminin Kürtlerin hakları ve kazanımları, kendi kaderini tayin etme gibi bir derdinin olmadığı, dengeler ve baskılar karşısında, kendi temel stratejik hedefleri için kaçınılmaz bir tercihle karşı karşıya kaldığında yeni bir Cezayir anlaşmasından çekinmeyeceği bilinmeli ve ona göre davranmalıdır. Aynı zamanda gelişen ve gelişebilecek bütün kötülüklerin baş sorumlusunun ABD olduğunun bilincinde olmak, yine sağlıklı bir duruş için zorunludur!

Öte yandan Federasyon hedefi doğrultusunda çalışılırken halklar arası düşmanlık politikaları ve provokasyonları karşısında halklarla dostluğu ve birliği öne çıkaracak bir duruşa sahip olmak önemlidir. Özellikle bu görev ve sorumluluk devrimci sosyalistlerin, devrimci yurtseverlerin omuzlarında durmaktadır.

Bu görevin Kuzeydeki somut biçimlenişi, TC ve İmralı tasfiyeciliği karşısında alternatif, günlük mücadeleye etkin ve sonuç alıcı bir tarzda müdahale edebilecek devrimci ulusal kurtuluş hareketini geliştirmekten başka bir şey değildir!

Hevler katliamını bir kez daha lanetlerken Kuzey Kürdistan halkını

devrimci yurtsever çizgide birleşmeye ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini toparlama ve yeniden inşa çabaları içinde etkin bir biçimde yer almaya çağırıyor; sayısız çıkar ve hesabın üzerinde çatıştığı

Kürdistan'da

kazanımları

korumanın ve

özgürlüğe

gitmenin yolunun

bundan geçtiğini

bir kez daha

vurgulamak

istiyoruz!

Kürdistan'da iki yüz yılı aşan bir direniş tarihi yaşandı. Son çeyrek yüzyılda ise bu direniş tarihinin çok daha boyutlu bir düzeyi ile karşı karşıyayız. ABD emperyalizminin Irak işgali ile birlikte Irak devleti büyük ölçüde yıkıldı, yerine ise işgal rejimi henüz yeni bir yapı kurmuş değil.

2 Şubat 2004

Sosyalistên Şoresgerên
Kürdistan - Sosyalistê Xeleskarê
Kürdistan

Ibrahim KAYPAKKAYA

GÜNEŞİ İÇENLERİN TÜRKÜSÜ

*Bu bir türkü:-
toprak çanaklarda
güneşi içenlerin türküsü!
Bu bir örgü:-
alev bir saç örgüsü!
Kıvrıyor;
kanlı, kızıl bir meş'ale gibi yanıyor
esmer alınlarında
bakır ayakları çıplak kahramanların!*

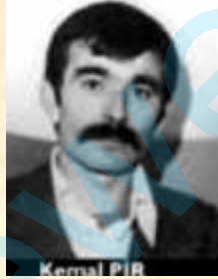
Habi KABER

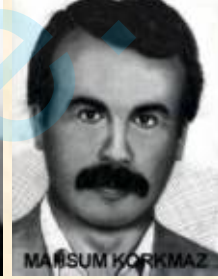
Mazlum DOĞAN

M. Hayri DURMUS

Kemal PİR

MAHSUM KORKMAZ

*Ben de gördüm o kahramanları,
ben de sardım o örgüyü,
ben de onlarla
güneşe giden köprüden geçtim!
Ben de içtim toprak çanaklarda güneşi.
Ben de söyledim o türküyü!
Yüreğimiz topraktan aldı hızını;
altın yeleli aslanların ağzını
yırtarak
gerindik!
Sıçradık;
şimşekli rüzgara bindik!.
Kayalardan
kayalarla kopan kartallar
çırpıyor ışıktta yaldızlanan kanatlarını.
Alev bilekli süvariler kamçılıyor
kamçılıyor şaha kalkan atlarını!
(...)
Ölenler
dövüşerek öldüler;
güneşe gömüldüler.*

Nazım

**“Sosyalistên Şoreşgerên Kurdistan - Sosyalistê Xeleskarê Kurdistan
(Kürdistan Devrimci Sosyalistleri) ’ın amacı;**

“Bağımsız, özgür, demokratik, birleşik-federal ve giderek sosyalist bir Kürdistan yaratmak; özgür bir halk geliştirmek; sömürü, baskı ve her türlü kölelik düzenini her açıdan aşan ve bütün yeteneklerini geliştiren özgür bir toplum ve insan gerçekliğine ulaşmak amacıyla” olan;

“Devrimci, yurtsever, sosyalist ve enternasyonalist” niteliklere sahip;

“Kürdistanlı işçi ve emekçilerin çıkarlarını savunan; ulusal, uluslararası, toplumsal-sınıfsal, cinsel, ekolojik sorunlara işçi sınıfının ve emekçilerin çıkarları perspektifi ile, yani devrimci sosyalizm anlayışıyla bakan; kendi devrimci mücadelesini dünya devrim sürecinin etkin bir parçası olarak gören, ulusal sınırlarını aşarak dünya emekçileri ve ezilen halklarıyla ve onların mücadeleleriyle birleşmeyi ilkesel bir yaklaşım olarak değerlendiren, emperyalist globalizme karşı emekçilerin ve ezilen halkların enternasyonalizmini savunan, ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesiyle dünya devrim sürecini kendi duruşunda ve mücadelesinde birleştiren devrimci enternasyonalist bir Parti”yi inşa etmek, bu amaçla program ve tüzük taslaklarını hazırlamak ve tartışmaya sunmak, partinin örgütsel, kadrosal, kitlesel ve mali alt yapısını oluşturmak için çok yönlü siyasal ve örgütsel faaliyetlerde bulunmaktır!”

Kuruluş Bildirisinden..

